

BİNBİR ROMAN

Cilt: 7 - Sayı: 169 - 25 Kuruş

8 - Ağustos - Çarşamba - 1951

ARADIĞIM KADIN

BU MUCİZE NASIL
OLDU? BURAYA
NASIL
TIRMAN
DIN?

DOLANDIRICININ BİRİ
BİR SAHTE TEL
ÇERMIŞ.. BÜTÜN
ANLAŞMAZLIKLAR
BUNDAN ÇIKMIŞ
SENİ SEVDİĞİM
İÇİN BURAYA
KADAR TIR-
MANDIM

DEMİK BENİ BURU-
LARDI ARAYACAK KA-
DAR ÇOK SEVİYORSUN? RINA BASMAK İÇİN BEK-
SENİ HAYATTA BULDU.
GUMA NE KADAR ÇOK
SEVİNDİM ANNE.
CİĞİM..

BEN DE SENİ BULDU.
GUMA ÇOK SEVİNDİM.
MATİLDE DE SENİ BAĞ-
LİYOR.

SEVGİNİZİ VE ANA-KIZLIĞINIZI TAK-
DİS EDERİM.. BUNDAN BÖYLE DÜNYA
VE AHRET HAKIKİ ANA
KIZ GİBİ YAŞAYIN..

BİRKAÇ SAAT
SONRA ŞATODA-

KIZLARIM, BİRBİRİNİZİ SEVMENİZ
EN BÜYÜK ARZUMDUR.. RAHMETLİ KO-
CAM DA SAĞ.. OLSAYDI, O DA BUNU
SİZDEN İSTERDİ.

BÖYLE BİR ŞEY-
DEN BAHSETME.
NİZİ İSTEMEM BİZİM.
KİLERİN MUHALEFETİNE
ALDIRMIYD-
RUM
ARTIK.

PAVLO.. BÜTÜN SAA-
DETİMİZİ SANA BORÇ-
LUYUZ. YARIN BABA-
NA GİDELİM.. SENİ
YETİŞTİRDİĞİ İÇİN
TEBRİK EDECE-
GİM.

İLTİFAT EDİYOR-
SUNUZ KONTES..

ARMANDO.. SEN
DE SERVETİMİN YARISININ Vİ-
OLDNA'YA AİT OLDUĞUNU ANNE.
NE BABANA SÖYLİYEBİLİRSİN..

169/1

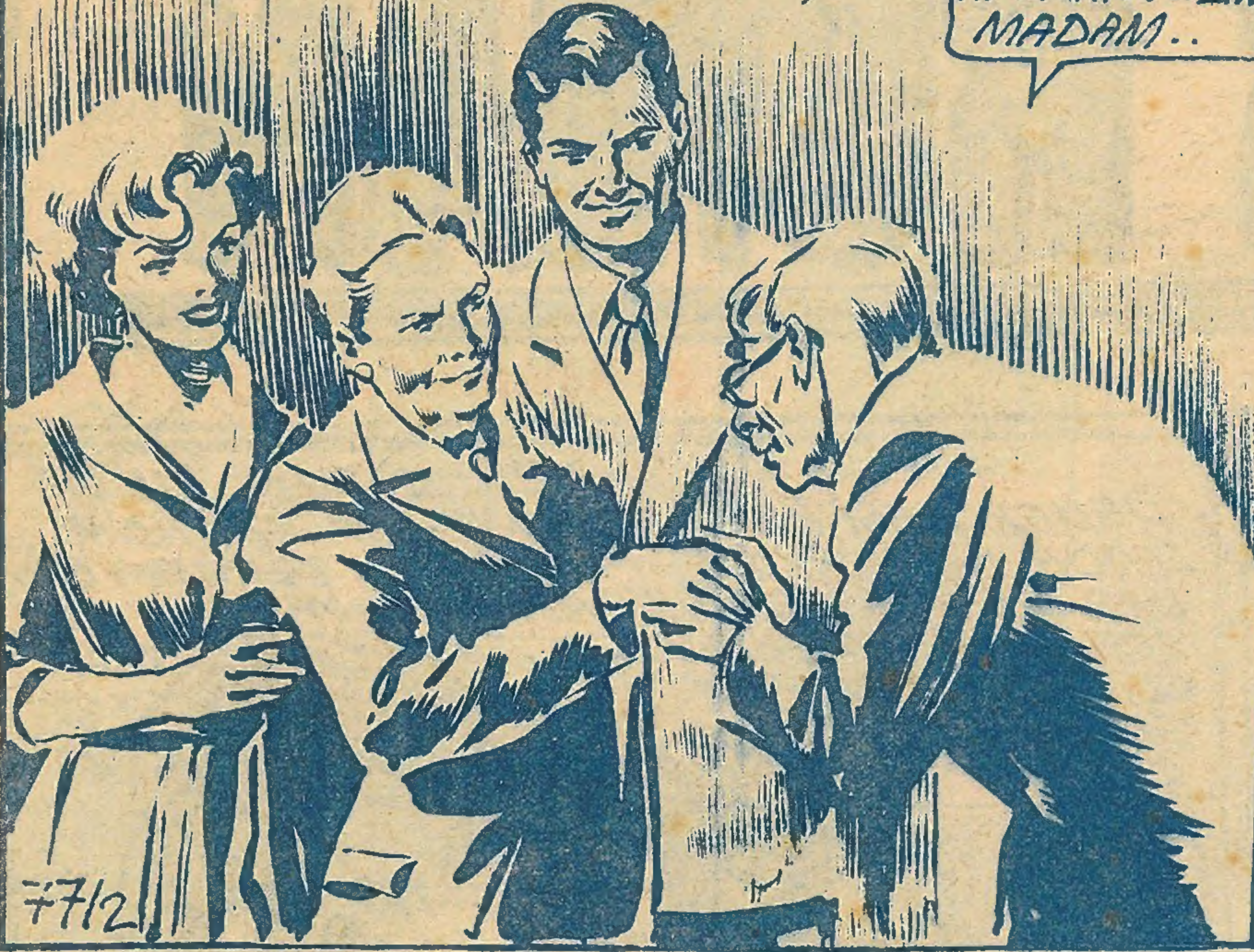
İKİ GÜN SONRA VIOLDA İLE
ARMANDO CENEVREYE GİDER.
KEN MATİLDE, ANNESİ VE
PAULO MILANOYA VARDILAR.

BABA SİZE KON-
TES DAVARANŞESİ
TAKDİM EDERİM.

HAYRANINIZIM
MADAM..

TEŞEKKÜR EDERİM. KIZI-
NA GÖSTERDİĞİNİZ İYİLİ-
ĞE MİNNETTARIM.

MATİLDE HARİKİ.
LADE BİR KIZ..
ASİL BİR AİLEYE
MENSUP OLDUĞU
BELLİYDİ.

BEN DE OĞLUNUZA
HAYRANIM. SAADETİ-
MİZİ KENDİSİNE BORÇ-
LUYUZ. PEK BRBİR-
LERİNİN DENGİ...

ŞUNLARI EVERİNE-
RELİM GİTSİN.. NE
DERSİNİZ KON TES?

BAŞLARINI GEVİRİNCE İKİ GENÇİN DE AYNI Fİ-
KİRDE OLDUKLARINI
GÖRDÜLER.

BİZİ MEMNUN
ETMEKTE GÜÇ-
LÜK GEKMEYE
CEKLER..

EYET. BİRBİRLERİNE
HAFİF (!) BİR SEM-
PATİLERİ VAR..
GÖRÜNÜŞ
ÖYLE..

BABA YİNE İNCE İNCE
GÜLÜYORSUN... NİŞAN-
LI DEĞİL MİYİZ? BUN-
CA MEŞAKKATTEN SON-
RA HAKKINIZ DEĞİL Mİ?

HAKKINI Z YAVRUM
HAKKINIZ... YALNIZ
BİZİ BU NEŞEDEN
MAHRUM ETMEYİN..
BİR ŞEYLER GETİRİN
DE İÇELİM TESİT
EDELİM.

HAYDİ MATİLDEM
YÜRÜ GİDELİM DE
ANNEMİZLE BABA-
MIZI MEMNUN E-
DECEK BİR ŞEYLER
BULALIM..

YÜRÜ GİDELİM
SEVGİLİM..

SON

Randevu

Nakleden: N. Yeğinobalı

Saat beşte, kösedeki saatin altında... Klâsik bir randevu. O da söz vermişti, ben de söz vermişim ve işte şimdi saat beşte saatin altındaydım ve o görünürlerde yoktu. Ama gayet tabii değil mi? Kadınlar randevularına daima geç giderler.

Hem bu kıızı hiç tanıımıyordum. Belki randevuya saatinde gelmeyi kadınlık şanına yakıştırmıyan kızlardandı. Ama öyle bir kıza benzemiyordu. Benzese gezmeğe çağırmazdım, öyle kızlardan hoşlanmam. Fakat belli olmaz ki! Bir gece evvelki dansta tanışmış, çok iyi anlaşmıştık. İnsan bu kadarlık görüşmekle karşısındakinin nasıl bir insan olduğunu anıyamaz ki! Saati me baktım. Yirmi dakika geçmiş. Bir tuhaf oldum. Kendi kendime;

— «Archibald, oğlum, atladin» diye düşündüm. Sonra üzüntüm hafiflesin diye kendi kendimi teselli ettim: «Ne yapalım, kısmet değilmiş!»

Etrafıma baktım. Giyinmiş kuşanmışım ve vaktim boştu. Mademki hanım kız gelmemişti ben de yeni bir av arıyabilirdim. Etrafıma pek fazla bakınmam icap etmedi. Gözlerim bir noktaya takıldı ve kendi kendime;

— «Vay canına!» diye söyledim. «Vay canına! Archie, oğlum, evlâdım, kahrır yüzünden lütuf derler buna! Dört ayağının üstüne düşersin vesselâm! İyi ki dün akşamki kız randevuya gelelememiş!»

Zira gözlerimin takıldığı şey dünyanın en güzel tahlûkuydu. Birkaç adım ötede duruyordu. Gözlerimiz karşılaştı. Ne bakışlar!

Saate baktım. Beş buçuk. Artık vicdanım hür olarak faaliyete geçebilirim. Dün geceki kıza bundan daha fazla sadık kalmaya hiçbir mükellefiyetim yok! Bakışlarımız bir defa daha karşılaşıncaya gülümsedim.

O da gülümsedi: Aman Yarabbi, dünya ne güzelmiş! Başımı eğerek selâm verdim. O da başını eğdi. Aman yarabbi! Mütemediyen aman Yarabbi! diye düşünüyorum. Ne güzellik! Ne zarafet! Ne şıklık! Ufacık, şirin bir şapkanın altından taşan gümrâh kestane rengi saçlar, seftali gibi bir ten, güzel dudaklar.

Archie oğlum, iyi ki dün gece tanıştığın kız randevuya gelmemiş. Bu incinin yanında o ne kadar süslü kalır! Hatırladığıma göre bu kızın yarısı kadar bile güzel de-utangaç birbirimize baktık. Ben

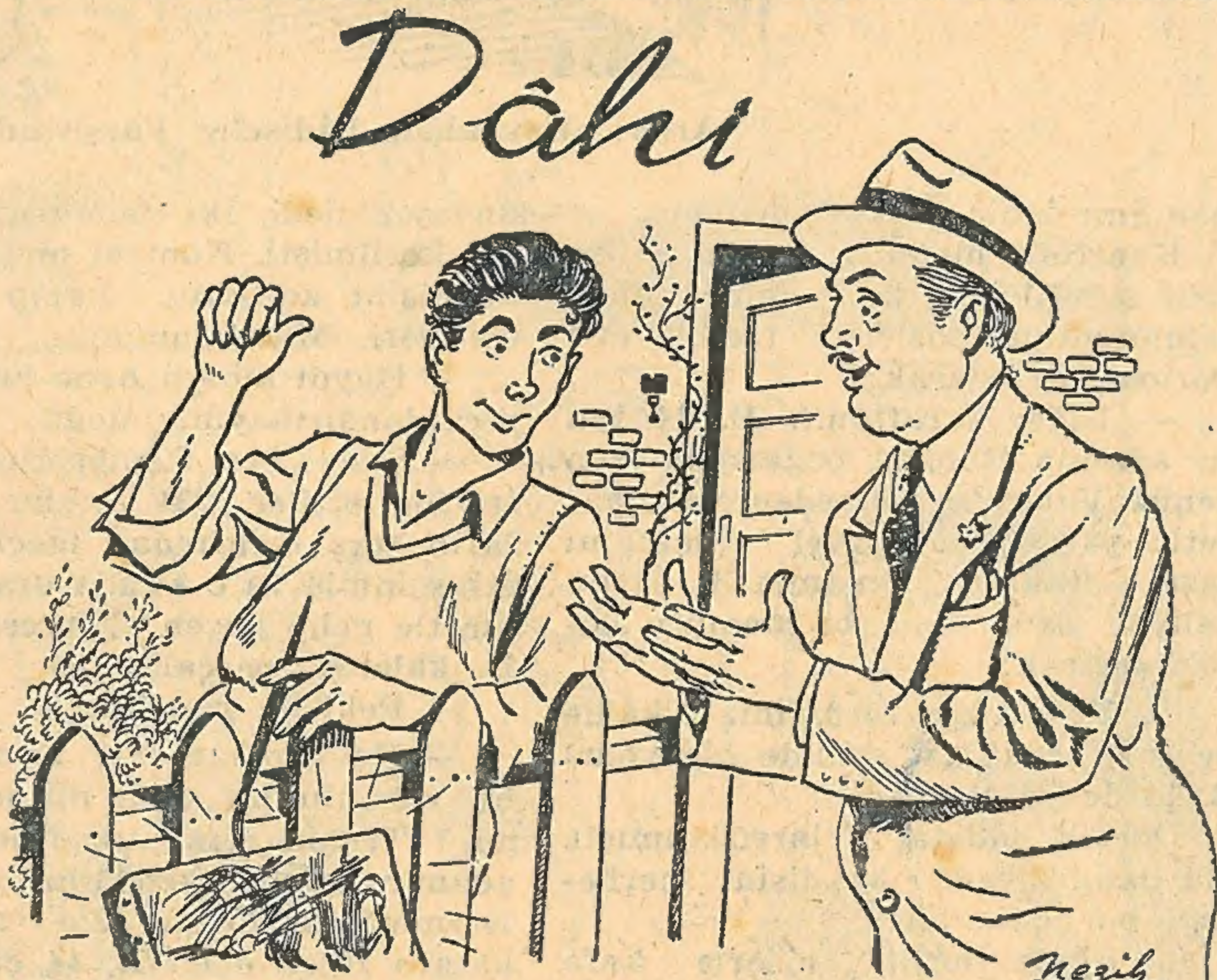
yanına yaklaştım ve: «Merhaba!» dedim.

Deli gibi çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışarak yanına yaklaştım ve «Merhaba!» dedim.

— «Merhaba» diye cevap ver-di. Musiki gibi bir ses damla damla kalbime döküldü. Bir an yarı

ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Ama o gülümsüyerek:

— «Nihayet beni tanıyabildiniz, Archie» dedi. «Saat beşten beri burdayım. Eakalım ne zaman tanıyacak diye mahsus sesimi çıkar-madım!»

Yazan: Tonto Donato

Çeviren: Vahit Orgun

mi idi? Ummadığı bir yerden eline geçen para ile zengin olunca, aklını mı kaçırmıştı? Ne söyleyeceğimi şaşırılmışım. Suratım kimbilir ne hal almış ki sordu:

— Ne o hasta mısın?

— Yoook!..

— Pekî öyle salak salak ne bakıyorsun - sonra sebebini anlamış gibi bir tavır takınarak devam etti -

Ha anladım. Bir dâhi olduğuma inanmadın. Sana şimdi ismimi söyleyince inanırsın.

— Merak etme, unuttum. Silverio Cocuzza değil mi?

— Evet, öyle idi amma artık değil. Şimdi, benim ismim Paul Fricasse'dir.

— Canım şimdi alayın sırası değil. Paul Fricasse'yi biliyorum. Modern resmin alemdaridir. Gazeteler her gün ona ait sütun sütun yazılar yazmaktadırlar.

— İyi ya, işte, o meşhur ressam ben'im. Bak anlatayım da dinle:

«Yanımda çalıştığım ressama boya hazırlarken, istenilen rengi temin edip etmediğimi anlamak için sulandırıyorum veya karıştırdığım boyaları boş ve lüzumsuz bir tuval'a sürer; sonra kuruduğu zaman renkte bir değişiklik olup olmayacağını anlamak için de terasta güneşlendiririm.

Bir gün, terastan geçen bir adam, bu tuval'lerin önünde durup uzun uzadıya baktıktan sonra bunları kimin yaptığını sordu. Ben de: «ben yaptım» dedim. Muhatabım: «Bunlar birer şaheserdir» dedi. Ben de biçarenin resimden anlamadığını görerek kendime bir ressam süsü vererek: «Şaheserdir ya...» diye cevap verdim. Adam hemen cebinden beşyüz bin frank çıkararak tabloyu bu fiata satıp satmayacağımı, sordu. Vermez olur mu idim? Tabii verdim. Aradan üç gün geçti. Adam tekrar geldi. «Seni dolandırıcı, seni! Çabuk paralarını ver» diye yakama yapışması (Arkası 14. sayfada)

Silverio Cocuzza'yı sırtında ipekli gömlek, altında lüks bir otomobille görünce gözlerime inanamadım. Bir insan bu kadar ksa bir zaman içinde böyle debdebeli bir hayat sürebilecek hale gelebilir mi idi?..

Silverio Cocuzza da beni görmüş-tü. Hemen otomobilini durdurdu ve:

— Merhaba, Raffaele, dedi. Nasılsın, iyi misin?

— İyiyim, hamdolsun. Ya sen? Şaşkınlığının sebebini tahmin ederek:

— Biliyorum, dedi. Halimi merak ediyorsun. Gel hem bir gezinti yaparız hem de sana olup bitenleri anlattırım.

Yolda giderken aplatmağa başladı:

— Artık, Pariste yaşıyorum. Gör-düğün gibi çok da zenginim. Hatırlıyor musun, iki sene evvel, son defa görüştüğümüz zaman

— Yanılmıyorsam, vatmanlık yapıyordun.

— Evet, doğru. Ondan sonra bir lokantada buluşukçılık, bir mağazada satış memurluğu ve nihayet seyyar satıcılık yaptım. Nihayet bir ressamın yanına girdim. Vazifem tüplerdeki boyaları sulandırmak, boyaları karıştırarak açık koyu muhtelif renkler temin etmektir. İşte ne oldu ise burada oldu. Ve ben ressama çıkarlık daha doğrusu usaklık yaparken, bir «Dâhi» olduğum anlaşıldı.

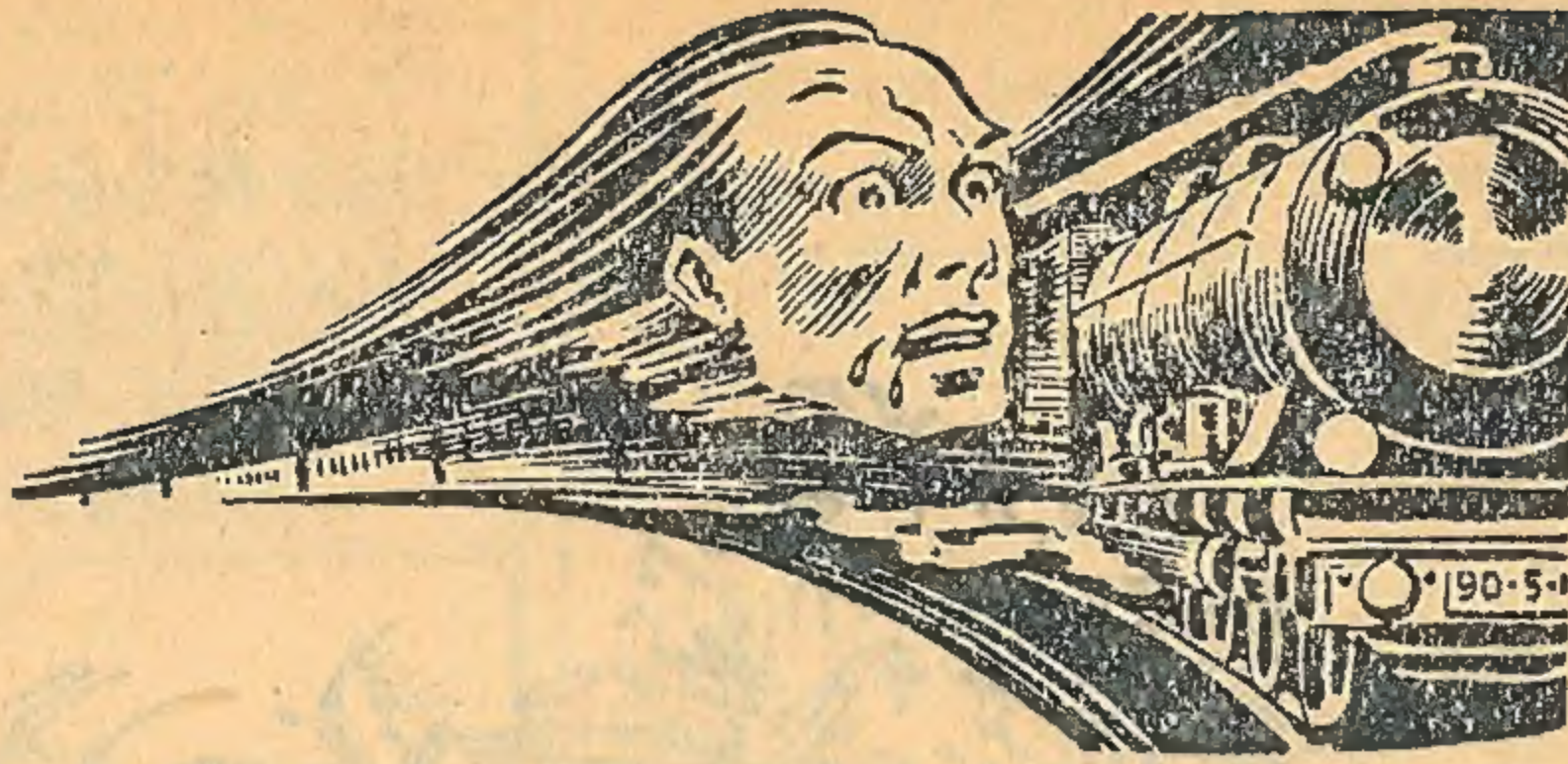
— Bir dâhi mi?

— Evet dâhi hem de bu gün milyonlar kazanan bir dâhi.

Silverio Cocuzza acaba öldürmü-

KESİK BAŞIN ESTATU

Büyük Madera ve Aşk Romanı : 10

VIII

Bana kalırsa 234 numaralı katardaki adam da on birinci yolcudur. O ise B. 14 te böyle bir yolcu yoktur. O halde beyhude yere telâş ediyorsunuz demektir.

Tam müddeiumumi muavini cevap vermeğe hazırlanırken içeriye bir hademe girerek yataklı vagonun kontrol memurunun geldiğini haber verdi.

— İçeri alınız, dedi. Sonra Doriok'a dönerek:

— Liyona telefon ederek yataklı vagonla kontrolünü buraya göndermelerini istemiştin. Zavallı çocuk kimbilir ne kadar da yor-yorgundur. Parise gelir gelmez derhal diğer trene binerek buraya yollamışlar.

Memurların bulunduğu odaya B. 14 ün kontrolörü girince, müddeiumumi muavini:

— Affedersiniz, dedi. Sizi buraya kadar yorduk. Lâkin hepimizin vazifesi. Siz B. 14 teki yolcuların hepsini tanyor muydunuz? Veya hut size birisini gösterirsek tanıyabilecek misiniz? dedi.

— Zannedirim.

Müddeiumumi muavini, Doriok ve kontrol memuru maktulün bulunduğu yere gelince, kontrol memuru cesede eğilerek dikkatle baktı. Müddeiumumi muavini:

— Tanıdınız mı? dedi.

Kontrol memuru bir daha dikkatle baktıktan sonra gayet sakin bir eda ile:

— Bu adam B. 14 ün yolcularından değil...

— Ne dediniz? Fakat biz onu vagonda bulduk.

— Olabilir. Fakat bu bizim Marsilyadan aldığımız on yolcudan biri değil.

— Emin misiniz?

— Yemin dahi edebilirim.

Polis müfettişi:

— Alâ!... O halde İser nehri üzerinde bulunan bu baş maktule ait olmasa gerek. Bir başka baş... — Nasıl olur canım. İmkânsız. Müddeiumumi muavini bu sözlerden sonra hizmetkârlardan birine dönerek:

— Bana derhal otopsi yapan doktoru çağırınız, dedi.

Biraz sonra gelen doktora müddeiumumi muavini:

— Lütfen bu başın bu vücuda ait olduğunu gösterir misiniz? dedi.

Doktor gayet geniş bir adama benziyordu.

— Söylemişim galiba! Netice itibarıyla benim kanaatim sizi ikna ediyorsa, boyundaki adale teşkilâtları baştaki teşkilâtların aynıdır ve tamamiyle bu baş bu cesede aittir.

Müddeiumumi muavini Doriok'a dönerek:

— O halde... Bu ölü kimdir?

— Canım belki de sizin iddia ettiğiniz on birinci yolcudur.

— O mu dersin acaba?

— Evet o galiba!

Müddeiumumi muavini bu karışık vaziyet karşısında son derece asabilesmiş ve derhal koltuklardan birine yığılarak bayılmıştı. Doriok tekrar cesede eğilerek tetkik etmeğe koyulmuştu. Dudaklarından sarı sarı köpükler saçıyordu.

Biraz sonra müddeiumumi muavini Giyom, polis müfettişi Doriok ve yataklı vagonların kontrol memuru müddeiumumilikte toplanmışlardı. İki kişi müthiş asabi idiler. Üçüncü ise uykusuzluktan nerede ise yıkılacak vaziyete idi. Sayet o dakikada yüz bin frank istemiş olsalar ve o da vermek imkânını bulsa uyku için feda edecekti. Müddeiumumi söze başlayarak:

— Şimdi müsbet deliller üzerinde duralım. Biz bir adamın B. 14 treninde katledildiğini biliyoruz. Maktulün başını koparan kaatilin 234 numaralı katara aktarma ederek kesik başı İsere attığını da tesbit etmiş bulunuyoruz. Bunların üzerinde münakaşa etmeyiniz. Kontrol memuruna gelince o üst üste yemin ederek bu yolcunun Marsilyadan binen yolculardan ol-

rum.

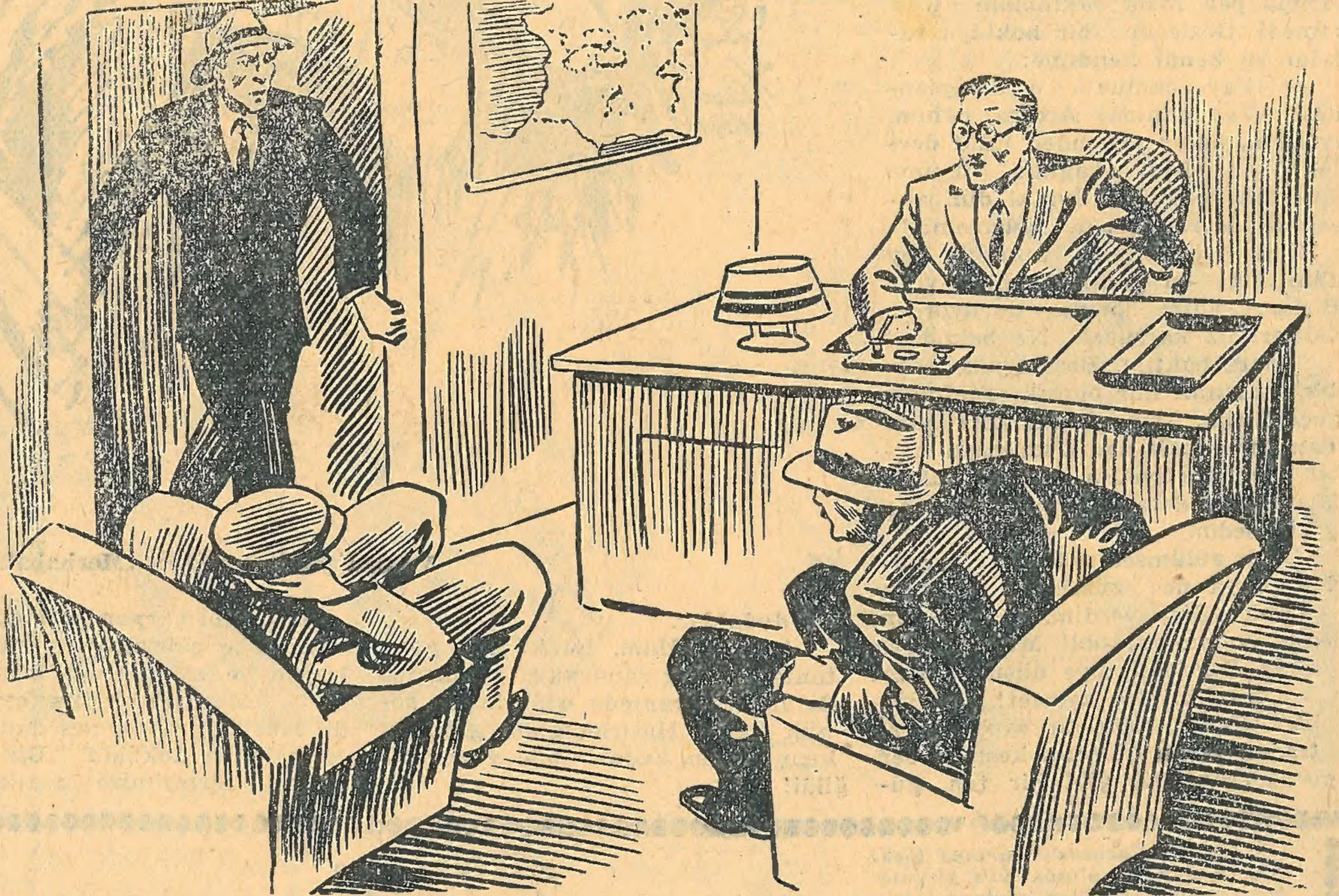
Bu vaziyet karşısında müddeiumumi ne karar vereceğini şaşır-mıştı. Parmaklarını saçlarının arasına sokmuş mütemadiyen düşünüyordu. Onu meşgul eden iki mesele vardı. Biri kontrol memurunun maktulü tanımaması ikincisi ise trenden atlıyarak meçhul şahısları. Doriok'a gelince o da müddeiumumiden daha az düşünceli değildi. Koltuklardan birine gömülmüş olan zavallı kontrol memuru uykusuzluğa zorla tahammül ediyordu. Sayet bir resmî dairede bulunmasa muhakkak ki mışıl mışıl uyuyacaktı. Tam bu esnada kapı açıldı. İçeriye giren şef muavini Arno oldu. Yüzü gözü ter içerisindeydi.

Mösyö Giyom onu görünce iskemlesinden sığırayarak:

— Hayrola ne var? dedi.

Arno kollarile işaret ederek:

— Fevkalâde hâdiseler karşı-

Arno: «Fevkalâde hâdiseler karşısındayız!» dedi.

madığını iddia ediyor, dedi.

Kontrol memuru başını sallamak suretile bir kere daha müddeiumuminin sözlerini tasdik etti Doriok söz alarak:

— Diğer taraftan... B. 14 ten bir adamın Robinet boğazında tren henüz Valans'a gelmeden ve cinayetinin yarım saat evvel atıldığını nazarı dikkate almamız da lâzım geliyor. dedi. Kontrol memuru söze kararak:

— Peki sizin verdiğiniz eşkalde ve tarif ettiğiniz şekilde bir yolcu B. 14 de yoktu, dedi.

Doriok âdeta sabırsızlanmıştı. Bu daha ziyade kendisini cerhedici bir iddia idi.

— Böyle fuzuli şeylerle kafa mızı yormayalım. Aksi takdirde trendeki on yolcu on bire çıktığı gibi on ikiye çıkacaktır. Böyle gidersek hiçbir iş başaramıyacağız. Yolcu trende idi. Ve kaatilin şeriki cürmü idi. Ben bundan daha bariz bir hakikat göremiyo-

sındayız, dedi. İki memurun nefesleri kısılmıştı. Kontrol memuru ise kendisini koltukta kapıp koyuvermişti. Müddeiumumi:

— Haydi Mösyö Arno bizleri heyecanlandırmayınız, dedi.

— Şimdi Sen Rembertten bana telefon ettiler. 234 numaralı katara ters tarafından meçhul bir şahıs inmiş ve o sırada oradan son süratle gelip geçen ekspresin altında kalarak parçalanmış.

— Peki ne yapalım?

— Ne yapalım mı? Bundan daha vuzuhlu bir delil mi istiyorsunuz? Trenin ters tarafından bir adamın inmesi kendisini gizlemek istemesi demektir. 234 numaralı katara iltica eden B. 14 cinayetini ika eden kaatil olduğunu zannediyorum.

Giyom ile Doriok bir müddet birbirlerinin yüzüne bakışarak kaldılar. Müddeiumuminin yüzünde hayret polis müfettişinin çehresinde bir inat okunuyordu.

Doriok yerinden sıçrayarak:
— Haydi Sen Rembert'e gidelim, dedi.

Müddeiumumi koltukta uymakta olan kontrol memurunu yakasından silkeliyerek uykusundan uyandırdı. Ve onu da beraber sürükliyerek bir otomobile bindiler. Bereket versin ki rüzgârın tesiriyle adamcağız bir parça açılır gibi olmuştu.

Yarım saat sonra Sen Rembert istasyonunda idiler. İstasyon şefi kanunun iki yüksek mümessilini görünce derhal tanımış ve onlara lâzım gelen sühuleti göstermeğe hazır bulunduğunu bildirmişti. Müddeiumumi muavini:

— Çiğnenen adamın cesedi burada mı? dedi.

— Evet efendim. Onu iki makinistin yattığı odaya nektettik.

— Hüviyetini tesbit edebildiniz mi bari?

— Bunu yapamadık. Çünkü kazazedenin üzerinde hüviyetini isbat edecek hiçbir vesika yoktu.

— Parası?

— Evet efendim. Ceplerini karıştırınca birçok Hint altınlarıyla birkaç deste banknot bulduk. Saydık. On bin frank kadar bir para idi.

Müddeiumumi polis müfettişine yaklaşıp:

— Arno burada da tahmininde yanılmamış. Hint altınları... On bin frank... Kaatildir muhakkak... Kulak misafirliği yapan istas-

yon şefi kaatil kelimesini işitince gayri ihtiyari:

— Kaatil mi! diyerek bağırdı.

— Büyük bir ihtimal dahilinde, Fakat henüz hüviyetini tesbit etmiş değiliz, dedi. Sonra Doriok'a dönerek:

— Görüyor musun. Burada da kaatil kozunu oynadı. Kendisini tanıtmamak için bütün kâğıtlarını da yok etmiş. Bu sırada söze istasyon şefi karışarak:

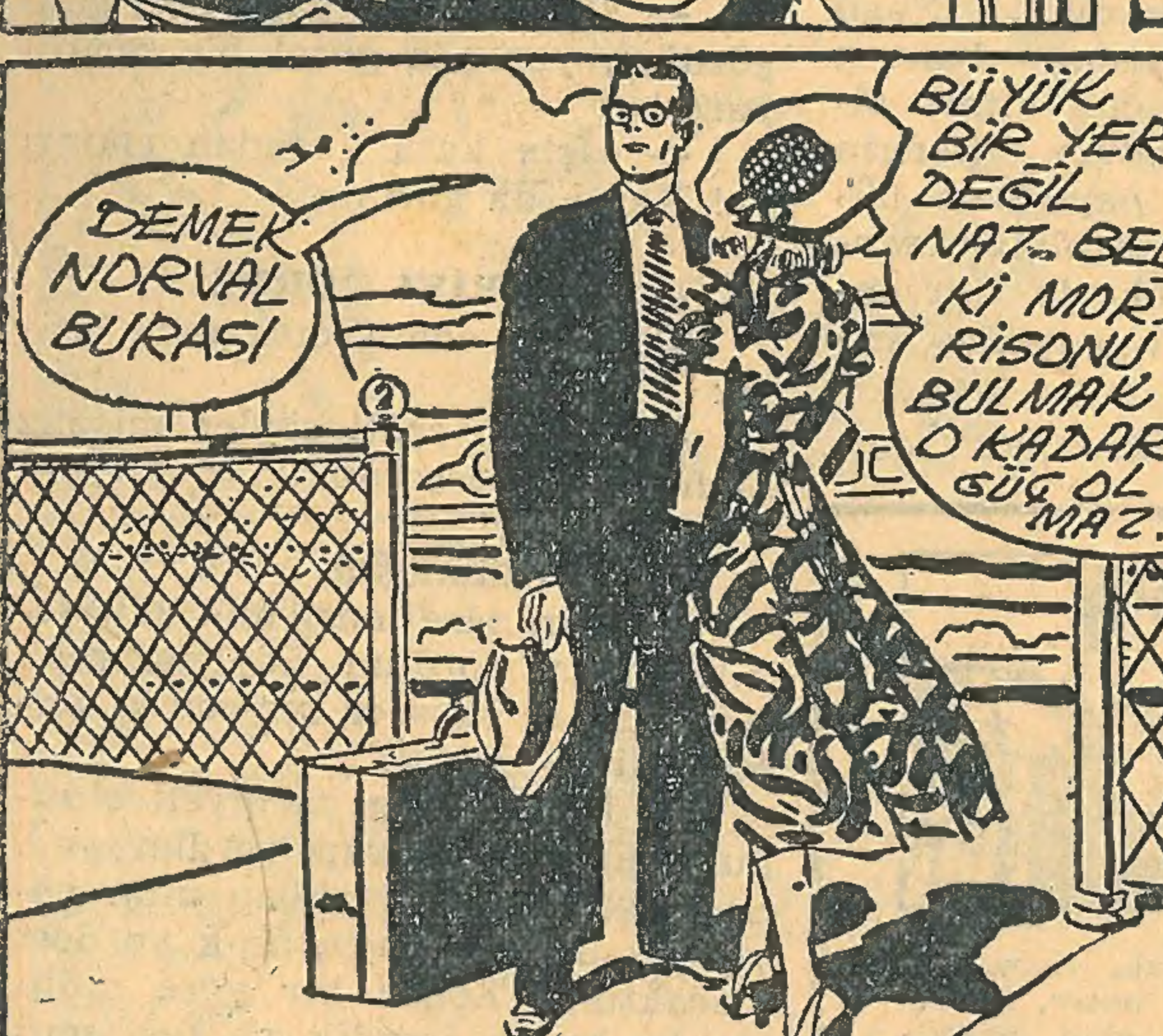
— Kazazedenin yanında bir de bavulu vardı. Bavulu açtık. İçerisinde birçok kıymetli tuvalet eşyalarıyla tomar halinde kâğıtlar vardı. Fakat bu tomarlar İngilizce yazılmış olduğu için ve bu dili bilen kimse olmadığından içinden çıkamadık, dedi. Doriok:

— Onları derhal tercüme ettirmeli. Belki bir ip ucunu bu suretle elde etmiş olacağız. Bizi kazazedenin olduğu yere götürür müsünüz?

(Arkası var)

NAT PINKERTON

Para Saadet Getirmez!

Nakleden: N. Yeğinobalı

B izim patron, seneler süren uzun tetkiklerden sonra bu büyük hakikati keşfetmiş bir insan edasiyle, «Para saadet getirmez!» dedi.

Cevap vermedim. Paranın saadet getirip getirmediği bahsinde konuşmağa benden daha fazla salâhiyeti vardı. Zira parası vardı. Bundan otuz sene kadar evvel, paranın hatırı için patronunun kızıyla evlenmişti. Ben ise ondan kızını değil, sadece maaşa zam istiyordum.

Patron konuşmakta devam etti. «Hayatın en güzel şeyleri bedavadır» mevzuunu uzun uzun işledi. Ben de dinliyordum. Zaten patronlar konuşurken araya lâf sokuşturmağa kalkışmak beyhudedir. Dinlemezler ki! Kendi kendime:

— «Elki para saadet getirmiyebilir, ama faturaları ödemek için saadet değil para lâzımdır» diye düşünüyordum.

Patron, «Bugünkü gençleri hiç anlıyamıyorum» diyordu. «Hayatta paradan başka hiçbir şeye kıymet vermiyorlar. Halbuki biz gençliğimizde bir işi sırf iyi yapmanın zevki için yapardık. Karşılık para alıp almamağa ehemmiyet vermedik. Hiç unutmam ben senin yaşındayken...»

Patron bir kere mâziyi hatırlamağa başladığı zaman, oturup düşünmekten başka çare yoktur. İlk geldiğim zaman onu dinledim. Sonraları ara sıra başımı sallayıp, «Yaa?» demeyi âdet edindim. Ama artık o, hatıralarını anarken oturup kendi işlerini düşünmeyi öğrenmiş bulunuyorum.

Zihnimi onun kelimelerinin sisinden temizledim ve düşünmeğe başladım. Para saadet getirmez mi? diye düşünüyordum. Nasıl getirmez? Sonra patrona baktım ve para sayesinde elde etmiş olduğu şeyleri düşündüm. Zengin bir kıza evlenmesi (sayesinde büyük bir şirkete ortak olmuş, sayfiyede bir köşke, şehirde bir apartmana ve üç otomobile kavuşmuştu.

Tam o sırada patron, arkasın-

daki dolaba uzanarak bir ilaç kutusu çıkardı ve masanın üzerindeki suyla bir hap içti. Para ona mide ülseri vermişti. İçine bütün insanlara karşı itimsizlik doldurmuştu.

Bu düşünceler biraz canımı sıkıttı. Zira patronun dediği doğru çıkıyordu. Para saadet getirmez... Sahiden de para bizim patrona saadet getirmemişti. Her halinden, her sözünden belliydi, bu... Ziyaretine gittiğimiz zaman evinde esen ölü ve tatsız hava aklıma geldi. Verdiği son kokteyl partide, ortaklarının ve bütün zengin iş arkadaşlarının zoraki neşeleri aklıma geldi... Sonra kendi evimi ve kendi arkadaşlarımla bir araya geldiğimiz zaman ne kadar eğlendiğimizi hatırladım... Saadet, diye düşündüm, parayla değişilmez. İnsanın parası olmazsa olmayabilir, ama hayatında saadet olmazsa...

Patronun hatıraları sona erince, yanından çarçabuk kaçtım. Az saadete sahip olmaktansa az paraya sahip olmak daha iyidir, diye düşünüyordum.

Ama eve geldiğim zaman karımı meşgul buldum. Ev sahiplerinden gelmiş olan ve,

«Beyefendi, eğer bu ay da...» diye başhyan bir mektubu dalgın dalgın okumakla meşguldü...

Ah, patron! Para saadet getirmiyebilir. Ama ev kirası da saadette ödenmiyor ki!

FIKRALAR

YALNIZ SEN OLSAN

— «Zavallı Tarık, bir kaza geçirmiş!»

— «Yok canım, daha dün gece gördüm, yanında güzel bir sarışın vardı!»

— «İşte kaza oradan çıkmış ya! Karısı da görmüş!»

İLERİYİ GÖRÜŞ

Genç bir adam, orta yaşlı birine:

— Lütfen saati söyler misiniz efendim? diye sordu.

— Hayır!

Genç üzülmüştü.

— Ben size nazikâne bir şekilde vakti sordum. Söylemeyecek bile olsanız, kibarca bir cevap vermeliydiniz. Dedi.

— Bilâkis! Sen terbiyeli olduğun için öyle cevap verdim ya... Saati söyleseydim ahabap olup gevezelik etmeğe başlayacak ve dost olacaktık. Sonra bir yere gidip birkaç kadeh içerdik ve ben seni yemeğe davet ederdim... Eh! Oldukça yakışıklı bir delikanlısın. Kızının hoşuna giderdin ve birbirinizle evlenmek isterdiniz. Halbuki delikanlı, ben saati olmayan adama kız vermem.

NEYE SUSTU?

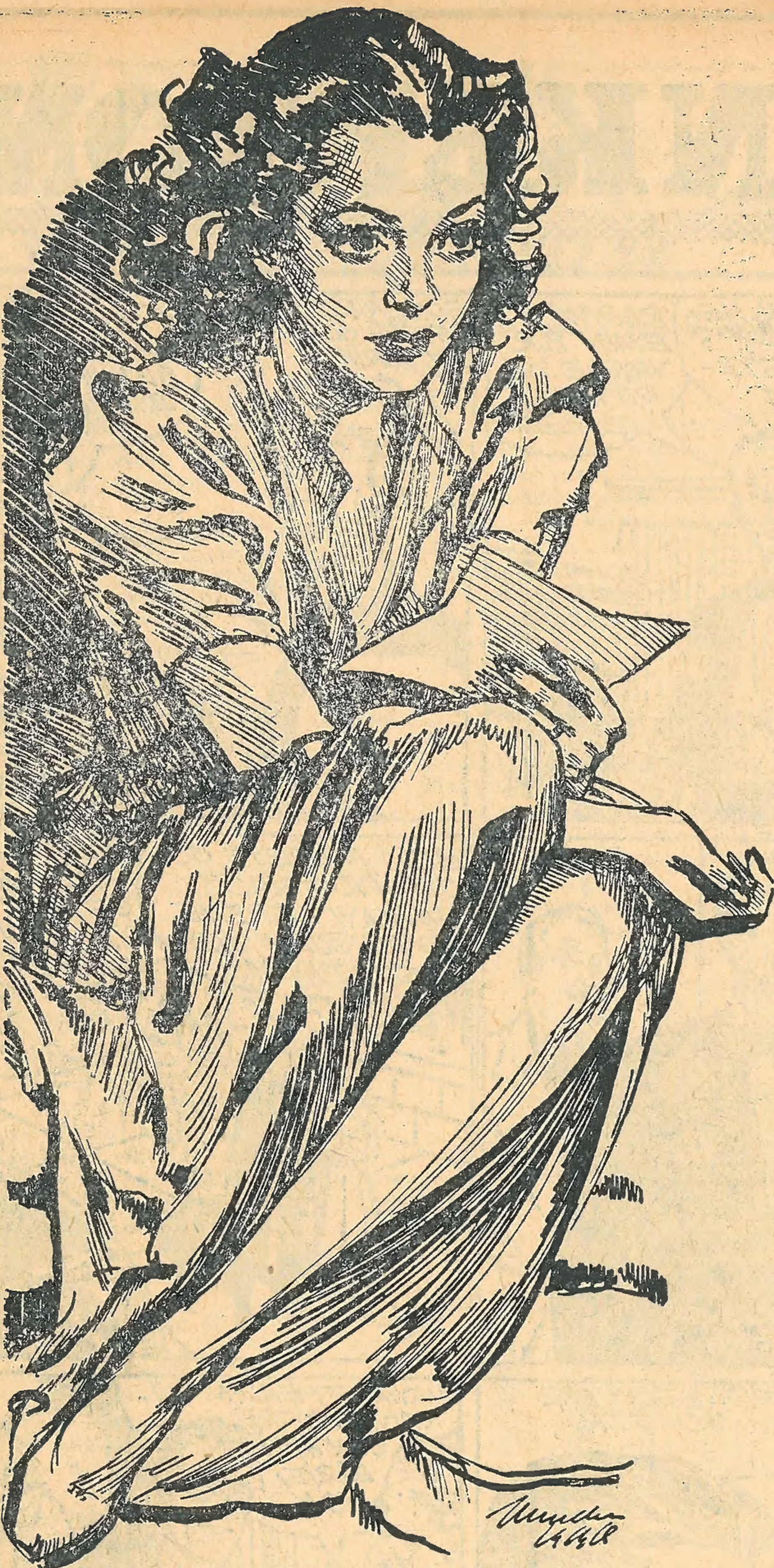
Bir adam kuşgudan bir papağan satın almış ve eve göndermişti. Akşam döndüğünde karısına sordu:

Gönderdiğim kuşu nasıl buldun?

— Daha pişmedi. Kart bir şeye benziyor.

— Ne yaptın cahil. O kuş yemek için değildi. Papağandı o. Sekiz tane de dil biliyordu.

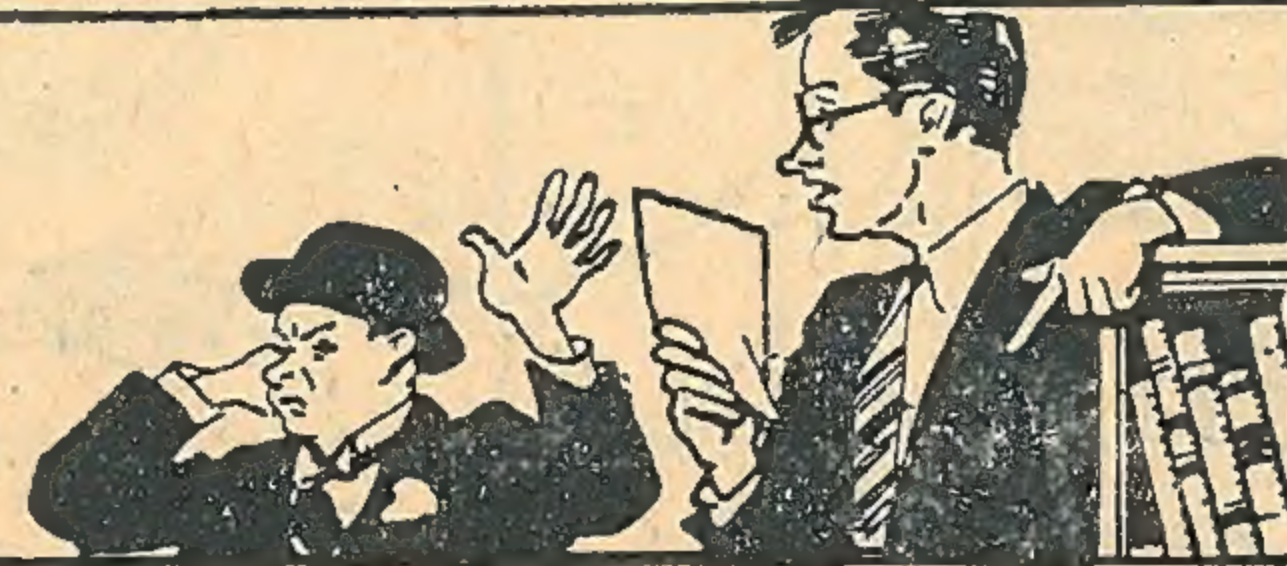
— Ne yapayım? Madem sekiz dil biliyordu, pişirmememi söyleseydi.

Eve gediğim zaman karımı, ev sahiplerinden gelen mektubu okur buldum.

Vasiyetname

Noter, Profesör Luka'nın vasiyetnamesini okuyup bitirince, merhumun yeğenleri büyük bir hayal kırıklığına uğradılar. Halbuki onlar neler umuyorlardı.

Profesör Luka kız kardeşlerinin çocuklarını, yani kendilerini çok sevdi. Kimsesiz olan dayıları, bir çok kereler bütün servetini kendisine bırakacağını ihsas etmişti. Dördü erkek ikisi kız olmak üzere altı kardeş çocuğu idiler. Erkekler 25, 30, 33 ve 40 yaşında idiler. Kızlardan biri 18 yaşında esmer çıtı pıtı birşeydi. Teyzesinin kızı ise 44 yaşında bir duldu.

Onlar dayılarının bir hayli zengin olduğunu biliyorlardı. Demek yalmışlar. Zira, Profesör Luka vasiyetnamesinde şöyle demektedir:

«Hemen hemen servetimin hepsini kitaplarımı teşkil etmektedir. Takriben iki bin kadar olan kitaplarımın listesi iliahtır. Herhangi bir isimlerine bakılmak suretile ve müsavî bir şekilde yeğenlerim arasında taksim edilecektir. Herhangi bir kitap muhtelif kimseler tarafından istendiği takdirde, seçimde hazır bulunacak noter tarafından kura çekilmek suretile o kitap isteklilerden birine verilecektir...»

Yazan: D. Nigue
Çeviren: V. Orgun

Merhum Profesör Lukanın yeğenleri, derhal listeyi okuyup kitapları aralarında taksim etmeğe başladılar. Dayılarının kitapları arasında, tarih, felsefe, edebiyat, ekonomi, sanat, fen, din gibi muhtelif cins kitaplar mevcuttu. Bu yüzden ve merhumun yeğenleri muhtelif sin ve tabiatta olduklarından, taksimatta hiç bir zorluk çekilmedi. Yalnız on sekiz yağındaki esmer kız edebî eserlerle, diğerlerine nisbetle basit ve hafif meşrep kitapları aldığından kuzenleri tarafından takdir edildi. Bilhassa yaşlı dul bu vaziyete adamaklı içerlemişti:

— Utanmıyor musun? Bütün âdî ve hafif meşrep kitapları aldın» diye söyleniyordu.

Genç kız bütün bunlara hiç ehemmiyet vermiyor ve:

— Canım ne yapayım. Siz beğenmediniz; ben de aldım. Ben almasa idim; noter kura ile bunları size dağıtacaktı.» diye cevap veriyordu.

GİZLİ VAZİFE !..

169
TEL
AN STİGLER'E
ALEN STİGLER VE
MİSELİN HAYATLILAR.
PETROL KUMUSU BULDU-
LAR. SİZİ GEKLIYORLAR

TEL
FRANSIZ KON.
SOLOSUNA
FRANSIZ TEBALİ ALEN
VE MİSELİN VIDALISIN
GİFTLİĞİNDE TEHLİKEDE.

TEL
PETROL KUMpanyasına
PETROL CEVHERİ BULDUK.
MÜHENDİS GÖNDERİN. FAZLA
BİLGİ ALMAK İÇİN X. TELGRAF
MEMURUNA MÜRACAAT EDİN.

GİFT-
LİK.
TE

MİSELİN NEYE
HEPARLINA
KÖTÜ SEY-
LER GE-
LİYOR

BASLARINA BİR
ŞEY GELDİ

ONLARI BULMA.
BA GİDECEĞİM.
BEKLEMER İNSA-
NI ÖLDÜRÜYOR

OLMAZ.
VIDALIS.
YENİ HAS
TALIKTAN
KALK-
TIN..

EVET AMA BÖYLE DÜR YAVRUM
BEKLEYEMEYİZ BELKİ BEN
YA.. MERAK SİZE BİR
İÇİNDE.. HABER VERİ-
RİM

SAHİ.. SEN BIRAKIN Bİ-
ESKİDEN RAZ DÜŞÜ-
KAYIPTAN NEYİM. HÂ-
HABER VE. DİSELER
RİRDİN. KÖTÜ GALİ.
BA..

HERKES
SUSTU

KADIN
İSTİĞRAKA
DALDI.

BÜYÜK BİR SESLE
KURUNG
BİR YARISMA...
KAN GÖRÜYÖ.
RUM.. BAĞIRNA-
LAR DUYUYO
RUM

ANNE
NEYE TIT-
RİYORSUN...

SÖN-
RA..
DE-
YANI
EDİN

TOPRAĞA SAPLANMIŞ BİRİ
HAÇ GÖRÜ-
YORUM. ÜS-
TÜNDEİŞİ
YOK

KADINCAĞIZ
HEYECAN
DAN BA-
YILDI.

MÜHİM DEĞİL.. BAYIL-
DI.. ŞİMDİ AYILIR

ANNE
ANNE..

BU SARADA GÖŞÖLAR GİFTLİĞE
DOĞRU AT KOŞTURUYORLARDI.

BİRDEN TOZ
BULUTLA-
RININ İÇİN-
DEN SİY-
RİLİP GE-
LEN BİR
OTOMOB-
İL GÖ-
ZÜKTÜ

BUN-
DA
NESİ
TE-
TİK
O-
LUN..

GELEN FRANSUA
İDİ. O DA ATILARI
GÖRMÜŞTÜ

BU HERHALDE
ALENDİR.. ATLA-
RI ALMIŞ GİFT-
LİĞE GİDİYOR

HATASI
NI CA-
BUKAN
LADI.

O DEĞİL.. MÜHİM
BİR HADİSE GEÇ-
MİŞ.. BANA
DOKUNURLAR
SA CANLARINI
YAKARIM.

ÜMİTSİZ BİR HAREKETLE OTOMOBİLİ ÜZERLE
RİNE SÜRDÜ

169

ATLAR ÜRKTÜNE KAÇTILAR
VE OTOMOBİLE YOLAÇTILAR

ARKASI VAR

MAĞAZADAKİ CİNLER MANDRAKE

KORKUNÇ ŞEY.. MAĞAZA SARILIYDI. İÇERİYE KİMSE GİRMEYİ. MANDRAKE GÖRÜNMEZ OLARAK ETRAFI GÖZLEDİ. HİÇBİRŞEY GÖREMEDİ. BÖYLE OLDUĞU HALDE KASALAR BOŞALTILDI.

AKLIM ERMİYOR
BU İŞE.. BU GECE BİR DENEME DAHA YAPALIM.

BU HERHALDE BEN BEKÇİNİN ODA. SINDAYKEN AÇILMIŞ OLACAK.. ONU EVE GÖNDERİN.. BU GECE APTUL LAHLA BEN BURADA YALNIZ KALA LIM..

ELİMDEN BAŞKA NE GELİR.. MAHVOLMUŞ VAZİYET. TEYİM.

4

O GECE MAĞAZA KAPANDIKTAN SONRA ŞİMDİ GELİYORUM.. ŞU MANKENLERİ ÖRTEYİM.

GABUK OL.. BURALARDA SAKLANAN FİLAN YOK.. HER TARAF BOMBOŞ

OKEY MANDRAKE.. HERKES ÇIKTI. HER TARAFI ARADIK. MAĞAZADA SENDEN VE APTULLAHTAN BAŞKA HİÇ KİMSE YOK DUYDUN MU?

BURADAN BÜTÜN MAĞAZAYI GÖREBİLİRİZ.

KARANLIK MAĞAZADA SAATLER GEÇİYOR.. KARANLIK İNSANI ÜRKÜTÜYOR.

ŞŞ.. ALLAHIMI ŞURAYA BAK..

ANSIZIN BİR KÖŞEDE DURAN MANKENLER CANLANIYOR.

ARKASI VAR

KARTALIN OĞLU

BIRKAG SAAT SONRA
ZAMİR DERESİNİN YA-
NINA VARDILAR.

İSTE YARIK DAĞ
BURASI. MAYABARIN
KULAĞI DA ŞU
MAĞARA..

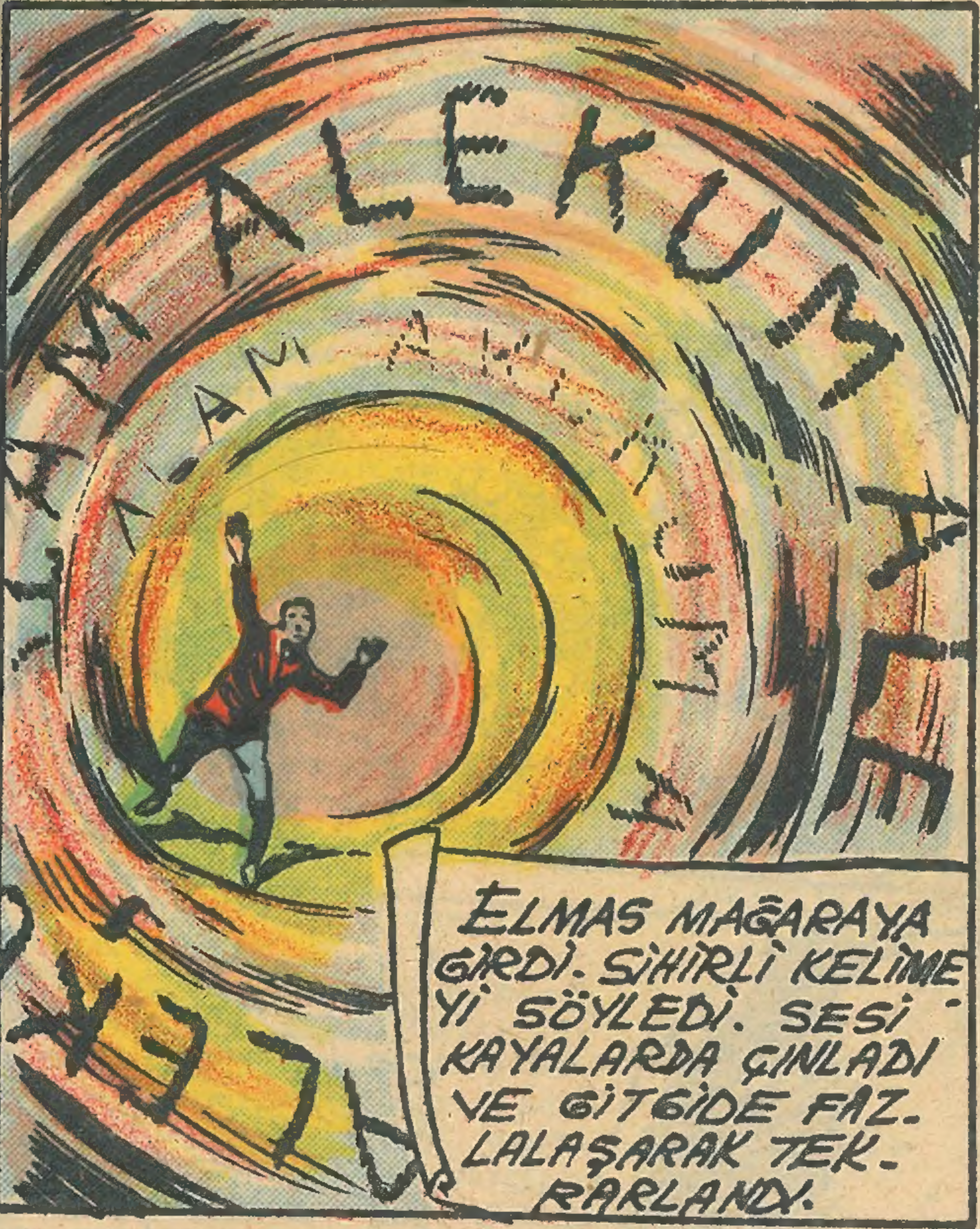
BİR HİKÂYE VARDIR: BU
MAĞARAYA GİRİP HER
30 SANİYEDE BİR, ALAM
ALEKUM!.. DİYE BAĞIRILIR
SA KOCA DAĞ ZAMİR DE-
RESİNE YIKILIRMIŞ.

GİTME
ELMAS...
KORKUYO-
RUM..

İRİSİN BÜTÜN
YALVARMALARI
YAKARMALARI
BOŞUNA GİTTİ.
ELMAS, MAYA-
BAR'IN KULAĞI,
DİYE ANILAN
MAĞARAYA
İNMEKTE
İSRAR ETTİ.

ALLAHA EMANET
OL İRİS GİDİP GEL
MEMEK, GELİP GÖ-
MEMEK VAR. DAĞ-
YIKILINCA HERHALDE
SAĞ KALINMAZ.

ELMAS MAĞARAYA
GİRDİ. SİHİRLİ KELİME
Yİ SÖYLEDİ. SESİ
KAYALARDA ÇINLADI
VE GİTİDE FAZ-
LALAŞARAK TEK-
RARLANDI.

VE AZ SONRA DAĞ BÜYÜK
KAYA PARÇALARI HALİNDE ZAMİR
NEHRİNE DÖKÜLDÜ, SUYUN YOLU
NU KESTİ.

SU YOL BULAMAYINCA
TAŞTI, YOLUNU DEĞİŞ-
TİRDİ VE BİR KURU
DERENİN YATAĞINA
GİRDİ. OVA SU İSTİLA-
SINDAN KURTULMUŞTU.

DAĞLARIN YERİNDEN OYNAMA-
SI İRİSİ VE CEYLANI YERE
SERMİŞTİ.

BU SİRADA
ADAR DEHŞETLİ
FAALİYET HALİN-
DEYDİ.

İRİS KENDİNE GE-
LİNCE ADARIN
BİR YERİN TAŞINI
AYIKLADIĞINI GÖR-
DÜ.

MERAKLA, ADAR'IN TAŞ ALDIĞI
YERE GELİNCE ELMASI BAY-
GIN BULDU. GERİ KALAN TAŞ-
LARI ELLERİNİN PARÇALANMA-
SINA ALDIRMADAN TENİZLEDİ.

ELMAS BİNBİR İHTİMAMDAN SON-
RA KENDİNE GELDİ. YÜZÜNDE HAFİF
BİR GÜLÜMSEME VARDI. DUDAK-
LARINDAN KARTAL ADAR'IN ŞAR-
SI DÖKÜLÜYORDU.

İRİS HÂLA GÜÇSÜZ KUWET-
SİZ YATAN ELMASI ATININ
ÜSTÜNE ALDI LADY KÜRZO-
NU BULMAK VE YARDIMINI
SAĞLAMAK İSTİYORDU.

ELMASLA İRİS LADY KÜR-
ZONU BULDUKLARI SIRADA
ZODOMAR'IN ÜÇ ADAMI BEN-
ZİN TANKINI BELMEĞE ÇA-
LIŞIYORLARDI.

22/2

NİHAİYET MUAZZAM BENZİN TANKI PATLADI
ZODOMARIN ADAMLARINDAN BİRİ ELİNDEKİ
ALEV ALEV YANAN BİR MES'ALEYİ GÜRÜL
GÜRÜL AKAN BENZİN NEHRİNE
ATTI..

ÜÇ ADAM PARLAYARAK AKAN BEN-
ZİN NEHRİNİ BIRAKTILAR, KAÇTILAR.

ZODOMAR NE MEM-
NUN OLACAK..

ZODOMAR BU SIRADA
DERİN BİR UYKUDAN
UYANDIRILDI..

BU SES NE? KİM BE-
Nİ UYANDIRMAĞA ÇÜR-
ET EDİYOR?

ZODOMARI UYANDIRAN SES
BİR KUŞ SESİ YDI. ŞATONUN
KULESİNDEKİ KAFESTE BES-
LEDİĞİ ATMACA BAĞIRIYORDU
BİR YANDAN DA ŞİDDETİNİ
ARTIRAN BİR SU SESİ DUYU-
LUYORDU.

KULEDEKİ ATMA-
CA GİTĞİDE SE-
SİNİ ARTIRIYORDU
TEHLİKE GİTTİK-
ÇE YAKLAŞIYORDU

ARKAS
VAR

GÜZEL YUSUF

TARİHİ AŞK VE MACERA ROMANI

Yazarın Kemaletti'nin Tuğcu

SAYI : 19

Olgay bu hareketimi görmüştü. Ona sert bir sesle:
— Bana ışık tut, dedim.
İreni yerden kaldırarak kucağıma aldım. Bana umduğumdan hafif göründü. Bir çocuk kadar ufarak sandım.

Olganın tuttuğu mumun ışığında, İrenle birlikte yürüdüm. Onu odasına götürdüm. Büyük, çok muhteşem, fakat eski bir yataklıkta yatıyormuş.

Yatağının üstüne koydum ve:
— Su getir, dedim.

Ben bekledim. Olgay ağlaya ağlaya Prensesin bileklerini ve yüzünü ıslattı. İren içinde birikip kalmış, hıçkırıklarla bayılmış gibiydi. Kırpikleri aralanır aralanmaz haykırarak ağlamağa başladı. Olgay da ağlıyordu.

İren kapının dışında beni görmüş, korku içinde haykırdı:

— Orada kim var?

Olgay onu teskine çalıştı:

— Yusuf Bey, dedi.

İren bana haykırdı. Yanına gittim. İki eliyle elime yapıştı:
— Korkuyorum Yusuf, korkuyorum...

Beni adımla çağırıyordu. Âsâbı tamamıyla bitmişti. Karşısında içine atılacağı bir uçurum, karşısında üzerine boynunu koyacağı bir cellât külüğü, karşısında kendisini asacak bir yağlı ip vardı sanki.

Korkuyordu.

— Prenses, Prenses, korkacak ne var? diye sordum.

— Korkuyorum Yusuf, korkuyorum...

— Olgay, diye haykırdım. Öteki mumları da yak.

Olgay ağlaya ağlaya mumları yaktı. Geniş oda biraz daha aydınlandı. İren apaçık gözlerle köşelere bakıyor, gözleri duvarlarda, büyük yaldızlı çerçeveler içinde asılı duran, krallıklar, imparatorluklar yapmış insan resimlerine, ecdadının resimlerine takılıyor, yüzlerine bakıyor, onları yadırgıyor, belki de o resimlerin yerlerinden kımlıdayıp döndüklerini sanıyordu.

— Korkuyorum Yusuf.

Evet korkuyordu. Pek korkuyordu. Fakat neden?

— Korkuyorum Yusuf... Ah korkuyorum.

Ve bir aralık bütün kuvvetini ellerinde toplayarak elimi sıkıyor, gözlerinden iki sıralı yaş iniyor ve dudakları titriyordu:

— Korkuyorum, ah korkuyorum...

İşte Sultanın topları yorulmuş gibi susmuş. Hava sakini. Serin bir Mayıs mehtabı şehrin üzerine çökmüş. Ne bir düşman var, ne bir yakın tehlike. Bu korku, bu sebebin bilmediğim korku onu helâk edecek. Gayri ihtiyari ellerimi açtım ve onun ellerini iterek:

— Yüce Tanrı, dedim. Sen bu masum kızın kalbine sükûnet, ruhuna ferahlık ver. Sen ona yardımcı ol. Sen ona acı...

Ve yüksek sesle Lâhavye'yi o-

kuyarak yüzüne doğru üfledim.

Bu İren için pek korkulu oldu. Dişleri tıkırdıyarak birbirine vurdu. Eridi, ufaldı sanki ve yorgun bir küçük oğlan gibi büzülerek uzandı. Bütün varlığını teslim etmiş gibi gözlerini yumdu. Biraz sonra inlediğini, hafif hafif sığradığını, fakat uyumakta olduğunu gördüm.

Bütün gece dışarıda bekledim. Gün ışiken çekildim. O, tama, miyle sakın bir uyku ile baygın yatıyordu.

OLGANIN ANLATTIKLARI

Bizansın sokakları, gece ve gündüz mahşer günü gibi kalabalıktı. Yüksek duvarların arasındaki halk bazan çığlıklar koparta-

rak bir taraftan diğer tarafa doğru bütün kuvvetleriyle koşuyorlardı.

Çocukları kucaklarında, saçları, başları perişan anneler, yatalak ihtiyarlar, yorgun, zayıf yüzlü erkekler, hattâ bunların arasında askerler ve zabıtlar, sanki ellerinde palalarla üstlerine bir canavar sürüsü geliyormuş gibi, birbirlerini çiğniyerek akıp geçiyorlardı.

İnsana telâş ve korku veren bu kaçışın sebebi, ya ortaya çıkan bir rivayet veya surlardan aşarak evlere düşmüş bir taş gülle oluyordu.

Bu bitkin insan sürüsünün içinden hangisine:

— Dia ti trehis? Pia etia?

Yani neye kaçıyorsun? sebebi ne? diye sorsanız:

— Den ksevro...

«Bilmiyorum!» cevabını vererek durmadan geçip gidiyordu. Bu sonsuz ve öldürücü heyecan, huzursuzluk şehir halkındaki bütün maneviyatı kırmıştı. Bizans uyumuyordu artık. En sakın zamanlarda bile.

— Kirye Eleyson! sesleri yer

yer yükseliyordu.

İrenin o sebepsiz korku ile bayıldığı günün sabahı bana yemek getiren Olgaya Prensesin nasıl olduğunu sorduğum zaman büyük bir kederle anlattı:

— Bilmiyorum, anlamıyorum. Korkuyorum. Diz çöküyor. Kilise odasında, avuçlarını yüzüne kapatıyor, büyük bir günah yapanlar gibi ağlıyor «Beni affet, benden bu kuruntuları al. Benim ruhumu temizle» diye yalvarıyor. Şimdi daha çok kilise odasında kalıyor. Bir haftadan beri böyle. Sabah çanları çalınırken uyandı. Hemen kilise odasına koştu. Altı saattir orada. Resmin karşısında diz çökmüş, ağlıyor ağlıyor. Hıçkırıkları arasında hep «Affet, beni affet» diye söyleniyor.

İren nasıl bir günah işlemiştir? Bunu bilmiyorum. O korku buhranı bu günahın büyük olduğunu gösteriyordu. Konaktan dışarıya çıkmıyan, günlerini ıstırap ve dua içinde geçiren bu genç Prenses niçin muztarıptı büsbütün?

Olgay şikâyet ediyordu:

— Yusuf, bırakmıyor beni. İstemiyor senin yanına geleyim. O-

İreni yataklığın üzerine yatırdım.

nun odasında yatıyorum. Nereye giderse kendisini takip etmemi emrediyor. Sonra bana hep darılıyor. Eğer seninle konuşur, sana sokulursam beni manastıra yollıyacakmış. Ben, ben seni istiyorum, Yusuf, seni seviyorum.

Olgay eski ihtirasını unutmamıştı. Ateşi cisminden kalbine inmiş, onu içinden yakmağa, onu kıvrandırmaya başlamıştı.

Çenesini oksıyarak dizlerimdeki başını kaldırıp ıslak gözlerinden uzun uzun öptüm:

— Olgay, sakın ol. Sonra büsbütün ayrılırız.

Daha tesirli olacağı zanniyle bana Türkçe söylüyordu:

— Öldür bana, kes bana.

— Böyle seyler düşünme. Senin gibi güzel bir kızı niçin öldürüyüm?

— Ne zaman sevmeyecek bana, öldür daha iyi.

— Olgay sevişilecek zaman değil. Bizans ateş içinde.

— Ne zaman ben ölüyor, duyuyor bir şey.

— Prenses, senin benimle konuşmuşunu neden istemiyor?

— Demiş bana sen barbar. Keşecek ona da bana da. İstersin müslüman yapısın bize.

— Sizi müslüman yapacağımı mı söylüyor?

— Ne...

İrenin korkusunun bundan ileriye geldiğini anlar gibi oldum. Belki beni dinlemekle günaha girdiğini sanarak Meryemden af diliyordu. Bu hristiyan kızın duygu ve düşünceleri kendi hesabına haklı olabilirdi.

Olgadan onun düşüncelerini biraz olsun öğrendikten sonra kendime yeni bir hareket hattı çizdim. Onun benden büsbütün uzaklaşacağını sanardım. Fakat akşam doğru bana seslendi. Taş salonda karşısına çıkarak selâmladım. Başını eğerek mukabele ettikten sonra:

— Şövalye, dedi. Olgayı alarak bir manastıra kapamak istiyorum. Size hizmetinizden dolayı çok teşekkür ederim. Saray nazırı size daha şerefli bir vazife verir.

Bunu hiç beklemiyordum. Sakın bulunmağa çalışarak:

— Emirlerinizi derhal yerine getirmek isterim asil Prenses, dedim. Hemen çıkıp gitmekliğimi mi emrediyorsunuz?

İren hafif bir tereddüt geçirdikten sonra:

— Evet, dedi. Tereddütleri sevmem, Beni büsbütün üzüyor. Orada, manastır halkıyla birlikte âkibetimi bekliyeceğim.

— Asil Prenses konuşmama müsaade ederler mi?

— Sizi dinliyorum şövalye.

— Size minnettar olan, ince duygularınıza merhamet ve şefkatinize, ruhunuzun safiyetine hayran bir insan sıfatıyla söylüyorum Prenses. Aya Teodosya kilisesinde belki hırsız bir rahip bulunabilir. Fakat bugün Bizanstaki manastırların durumu çok daha fecidir. Oraları bir çeşit hapishanedir. Günahkâr kızlar, haris, azgın asilzade kızlar ve Prensesler oraya cezalı olarak gönderiliyor. Sarayda bulunduğum sırada Eleni Komnenosun da bir manastıra kapatıldığını duydum. Orada neler oluyor? İki mum önünde diz çökerek günahlarına tövbe ettiklerini mi sanıyorsunuz? Hayır. Orada haris rahipler, azgın muhafızlar var. Oraya giren uslanmıyor. Siz bu safiyet, bu masumiyetle orada dua ederken yanınızda sadece hırs, şehvet ve gınahtan ibaret erkekler de göreceksiniz. Bana manastır muhafızı bir subay bunları anlattı ve manastırların pek eğlenceli olduğunu bildirdi.

İren kıpkırmızı kesilmişti. Devam ettim:

— Burada, ecdadınızın resimleri arasında ve asil ailenizin hatıraları içinde daha masum ve daha tertemiz yaşamınız mümkün. Benim mevcudiyetim sizi sıkıyorsa derhal uzaklaşın. Size başka bir muhafız subay gelir.

İren başını eğmiş düşünüyordu. Birdenbire:

— Sizin, dedi. Benim silâhşorum olmak istemenizdeki sebep nedir?

— Bu talihin bir cilvesidir Prenses. Tanışmamızın sebebini tekrar etmiyorum. Hizmetinize yaradığımı düşüncesindeyim. Vazifemden başka bir şey yapmamış olmağıma rağmen sizi çok feci bir tehlikeden kurtardığımı hatırlatırım.

İren düşünceli bir halde:

— Peki amma ne için? dedi. Az daha sizi öldüreceklerdi. Bir müslüman Türkün bir hristiyan kız için kendisini feda etmesi mutlaka bir sebep tahtındadır.

(Arkası var)

ADALAR KRALI-
BASINI BULALI
TAM ALTI YIL OLDU
ATMACA REİS SA-
DİK ADAMI BANDI.
NO İLE YAŞIYOR-
DU. BİR KARDEŞ
GİBİ SEVDİĞİ
KONÇİTA FOCUĞU
ELİOS'LA LON-
DRADA YAŞAMAK
TAYDI.

ACABA YİNE
GEMİNİN MATAFİ-
RUYLA DENİZİ
ÖPÜSTÜREN O
RÜZGÂRLARI
GÖREBİLECEK
MİYİM?

BEN DE
ÖZLEDİM..

SİZ ONLARI DÜŞÜ-
NÜRKEN BENİM GÖ-
ZÜME ZİYAFET SÖ-
RASI GÖZÜKÜYOR.

HAA HAA HA

HEY GİDİ MELVİN HEY.
O GÜNLERİN GERİ
GELMİYECEĞİNİ Mİ
SANIYORSUN?

ATMACA REİS

ARABASINA ESEK
KOŞMUŞ BİRİ YANLARINDA DURDI.

SİZE, YANILDIĞINIZI
TEMİN EDEBİLİRİM BE.
ZADELERİM. HELE ŞU
KÂŞİTTA YAZILANLARI
OKUYUN BİR KERE..

BU BAKIR
SURATLI
HERİF
TE NERE
DEN ÇIK-
TI?

NE BAKIR
SURATLI...
ESSEK
SURATLI

İLTİFATINIZA TEŞEKKÜR EDE-
RİM EFENDİM.. AMA KENDİNİ-
ZE BİR BAKSANIZ, KARNİNİZİ
NEYE BENZETİRSİNİZ
ACABA?

DUR MEL-
VİN BAKALIM
NE İGTLİ-
YOR..

ATMACA REİS ADAMIN
ELİNDEN RÂĞİDİ ALDI OKUDU.

Ben, denizlerin
Hâkimi Atmaca
Reisi, Marsilya ci-
varında küçük
Kartal koyundaki
tepelere dostça
bir mülâkâta
davet ediyorum.
Korkunmuyacağımı
ümit ederim.
Kartan
Ras Lion

ŞURAYA
KAYIKLA YA-
NAŞMIŞ BİR
GEMİCİ.. SİZİ
TARİF ETTİ.
KOLAYCA BUL-
DUM.

BAKIN HAKİ-
KATEN BİR
YELKENLİ
GİDİYOR

ÖYLEYSE YARIN, KON-
ÇİTA ADLI GEMİMİZ
LE YOLA ÇIKARIZ.
NİYETİ DÖVÜŞMEKSE
BASINI EZERİZ. Nİ-
YETİ İYİYSE ME-
SELEYOK.

BU BELA
NERE-
DEN
ÇIKTI?

BU MEKTUBU SİZE
KİM VER-
Dİ?

KONÇİTA ERTESİ SABAH, DEMİR-
Lİ BULUNDUĞU CENOVA LİMA-
NINDAN YOLA ÇIKTI. DURGUN
DENİZ ÜZERİNDE KUGU GİBİ YÜ-
ZÜYÖRDÜ.

RAS LİON GÖK
VAHŞİ BİR
ADAMMIŞ..

BİZ DE ONU
EHLİLEŞTİ-
RİRİZ.

BİRKAÇ GÜN SONRA KONÇİTA
MÜSAİT RÜZGÂRLARLA MARSİLYA
ÖNÜNDEKİ ZİNDANIYLA MEŞHUR
İF ADASI ÖNLERİNE GELDİ.

ŞU ADA, NE MEŞ-
HUR KAHRAMAN-
LAR, NE DENİZ.
ÇİLER YE-
NİŞTİR.

BAK BİR YEL-
KENLİ..

TAM BU SİRADA ADAYA TABİİ
LİMAN TEŞKİL EDEN KOYDAN
BİR YELKENLİ SIYRILDI. YELKEN-
LERİ SİMSİYAH VE BAYRAĞI KAN
KIRMIZIYDI.

KÖPRÜ ÜSTÜNDE TEK BİR
İNSAN GÖZÜKMEKTEYDİ. DÜMEN-
DERİNİN YÜZÜNDE BİR MASKE
VARDI.

ARKASI VAR

SEYYAR OGRETMEN

Yazan: F. Demiray

Sülman Bey, kompartimanın pencere tarafındaki köşesine bağdaş kurmuş, çekme ayak-kabılarını yerde bırakmış, sakız gibi beyaz yüzü yastığını dirseğinin altına koymuş, şerit gibi geçen dağları, tepeleri, Kızılırmak'ın ovalardaki kıvrımlarını seyre diyordu.

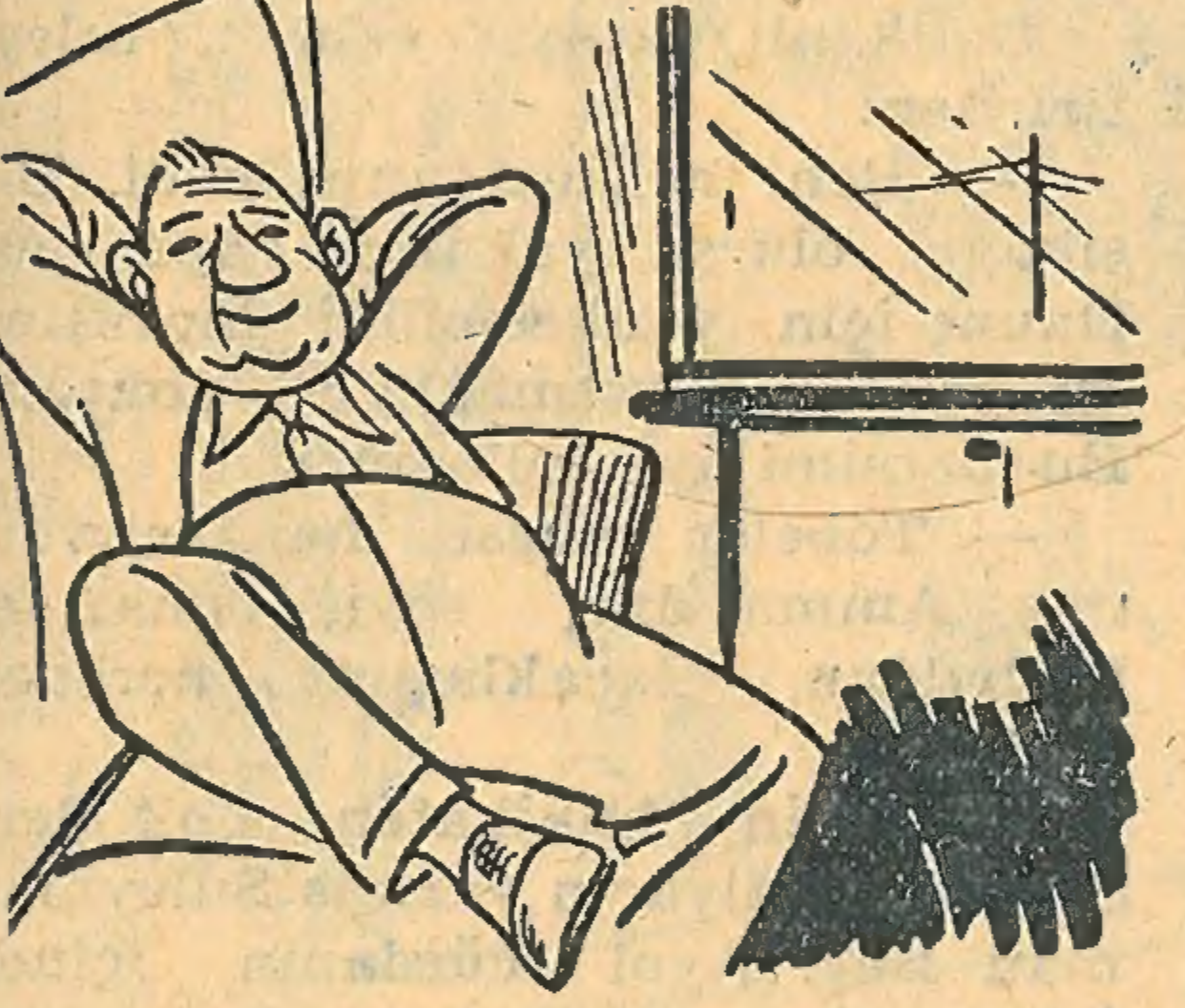
Asıl adı, herhalde Süleymandı amma babası bir çiftçiydi. Nüfus kütüğüne Sülman diye yazdırmıştı. Yazılan bozulur mu? Zaten dile de kolay geliyor. Fakat ne zaman bir taahhüt işi, bir alım satım için devlet memurlarıyla işi olsa onun adını Süleyman yazmağa kalkarlar, doğrusunun bu olduğunu iddia ederler, o zaman köpürdü:

— Adımı ne karıştırırsınız, nüfus kâğıdında da Sülman yazılı, değiştirip te başıma iş mi açacaksınız?

Sülman beyin bir âdeti vardı. Nereye girerse girsin, kiminle karşılaşsa karşılaşsın, camiye girer gibi (Selâmünaleyküm) ü bastırırdı. Bir defa vilâyette bir işi olmuş, vali beye çıkmış;

— Selâmünaleyküm Vali Beyefendi, diye söze başlamıştı.

Yanındaki kâtipler kaş göz işa-

retiyile onu başka türlü konuşmağa davet ederken canı sıkılmış ve azarlamıştı:

— Beyefendi Vali oldum diye Tanrının selâmını mı almiyacak? Ne kaş göz oynatıp durursunuz.

— İşte o sabah ta Kayseriden bilet alırken:

— Selâmünaleyküm memur bey. İstanbula bir ikinci kes, demişti.

Biletini alıp تنها kompartimana girdi. Zengin adamdı isterse yataklı ile giderdi amma kendi kendine:

— Yirmi kâğıt harcıyacağıma iki fakirin gönlünü hoş ederim, derdi.

Eli açık, aza çoğa bakmaz, sevimli ve neşeli bir adamdı. Tren nasılsa pek tenhaydı. Bir başına beklemekten, seyretmekten yoruldu Zaten boş kaldığı zaman uymak âdetiydi. Yastığını başının altına çekerek yattı ve çabucak horlamağa başladı.

★
Sülman Bey gözünü açtığı zaman karşısında gazete okuyan bir genç gördü. Doğrularak oturdu:

— Selâmünaleyküm delikanlı.
— Aleykümselâm Hacı Bey.
— Hacılığımız yoktur. O sizin teveccühünüz.

— İnşallah size hacılık nasip olur. Ne tarafa?

— İstanbula, ya zatınız?

— Ben Ankarada ineceğim.

— Meşguliyetiniz nedir?

— Ben seyyar öğretmenim.

— Allah Allah, o da ne ki?

— İşte böyle, trenlerde, vapurlarda bazı insanlara ders verir, birkaç para alırım. Ne yaparsınız, geyim dünyası

— Defter tutmasını filân mı öğretirsiniz?

— Hayır, tedbir dersi, ihtiyat dersi, hayat dersi veririm.

— Demek böyle şeyler öğrenmeğe para verenler de bulunuyor.

— Elbette. Meselâ sizin de derse ihtiyacınız olduğunu görüyorum.

Sülman Bey kızdı:

— Oğlum biz kaçın kurrasıyız, bilin mi sen? dedi. Benim işlerimde senin gibi elli delikanlı

çalışır.

Seyyar öğretmen hiç kızmadı:

— Sülman Bey, dedi. Siz bana otuz lira veriniz, size şöyle bir iki dakika için ders vereyim. Sonra eğer bu dersten siz kârlı çıkmazsanız ben size iki misli para veririm. Fakat bu dersi kimseye söylemeyeceğinize de yemin etmelisiniz.

— O neye iyi?

— Benim hocalığım böyledir.

— Alırım altmış kâğıdını.

— Eğer dersimden kârlı çıkmazsanız helâl olsun. Bakınız Mamaktayız, ben Ankarada ineceğim. Sonra arkamdan cayır cayır yanarsınız. Keşke ders alsaydım dersiniz.

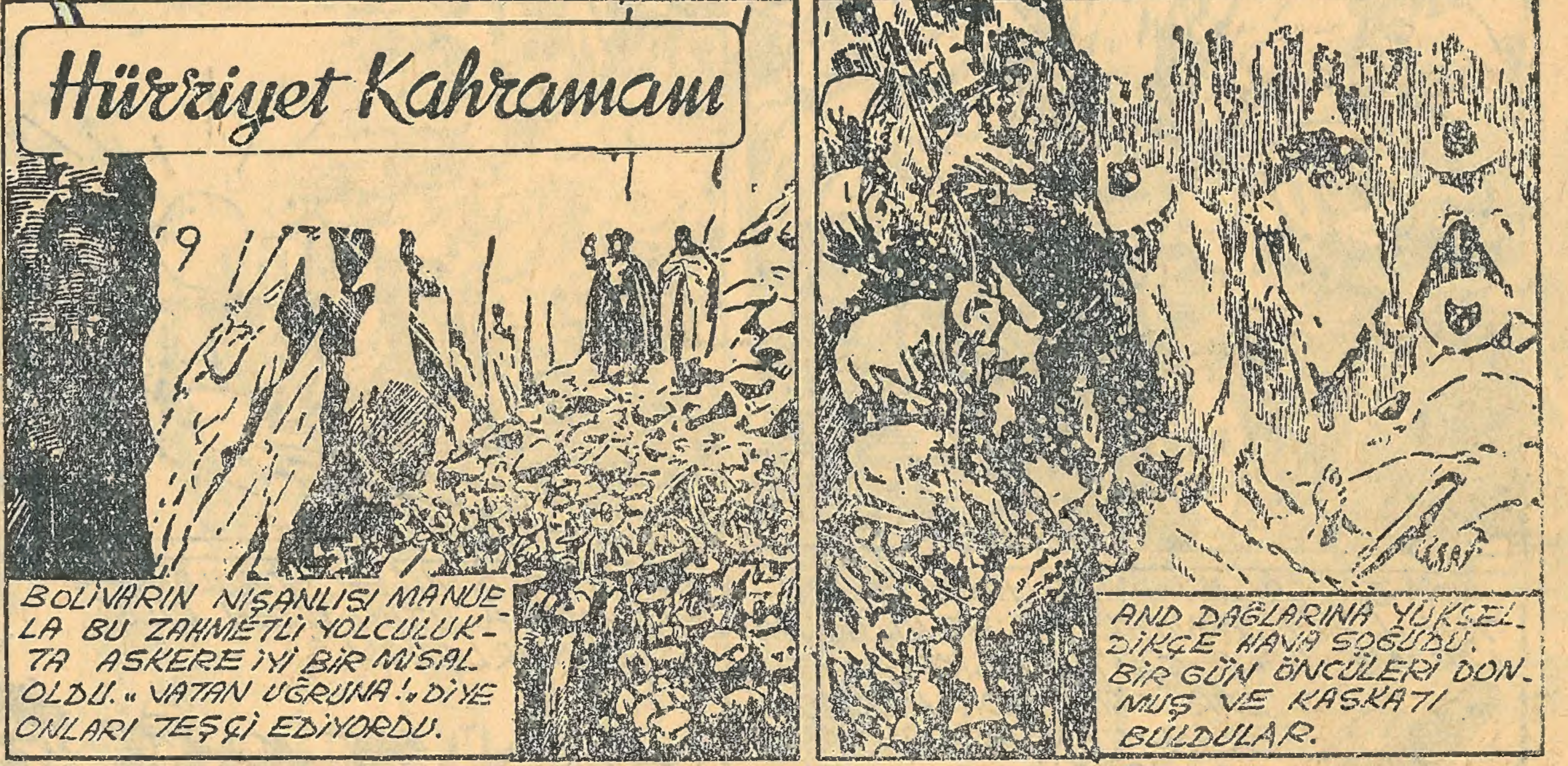
— Kuzum Allahını seversen sen divane misin?

— Hayır seyyar öğretmenim.

— Benim derse ihtiyacım olduğunu nereden anlıyorsun?

— Ben insanın gözüne bakınca her şeyi anlarım. Sizin adınızı bildiğim gibi İstanbula karınıza dikişsiz, ince yün çorap, kızınıza (Arkası 14. sayfada)

BOLIVARIN NİŞANLISI MANUELA BU ZAHMETLİ YOLCULUKTA ASKERE İYİ BİR MİSAL OLDU. "VATAN ÜÇERUNA" DİYE ONLARI TEŞÇİ EDİYORDU.

AND DAĞLARINA YUKSEL DİĞE HAVA SOĞUDU. BİR GÜN ÖNCÜLERİ DONMUŞ VE KASKATI BULDULAR.

GERİ DÖNMELİ İSTEDİLER BOLIVAR KISA FAKAT İKNA EDİCİ BİR NUTUKLA ASKERLERİNE CESARET VERDİ.

ERTESİ GÜN AND DAĞLARINI AŞTILAR. İNMEĞE BAŞLADILAR. DÜŞMANI KOLOMBİYADAN VURACAKLARDI.

ARKASI VAR

KORSANLAR KRALI

No. 4

ADA DA ÇOK İYİ KARŞILANDILAR. BÜTÜN ESKİ TANIDIKLAR, ESKİ AŞINALAR MEYDANA ÇIKTI. ESKİ HATIRALAR CANLANDI. KORMORAN TANIDIĞI İNSANLARI SORUYORDU.

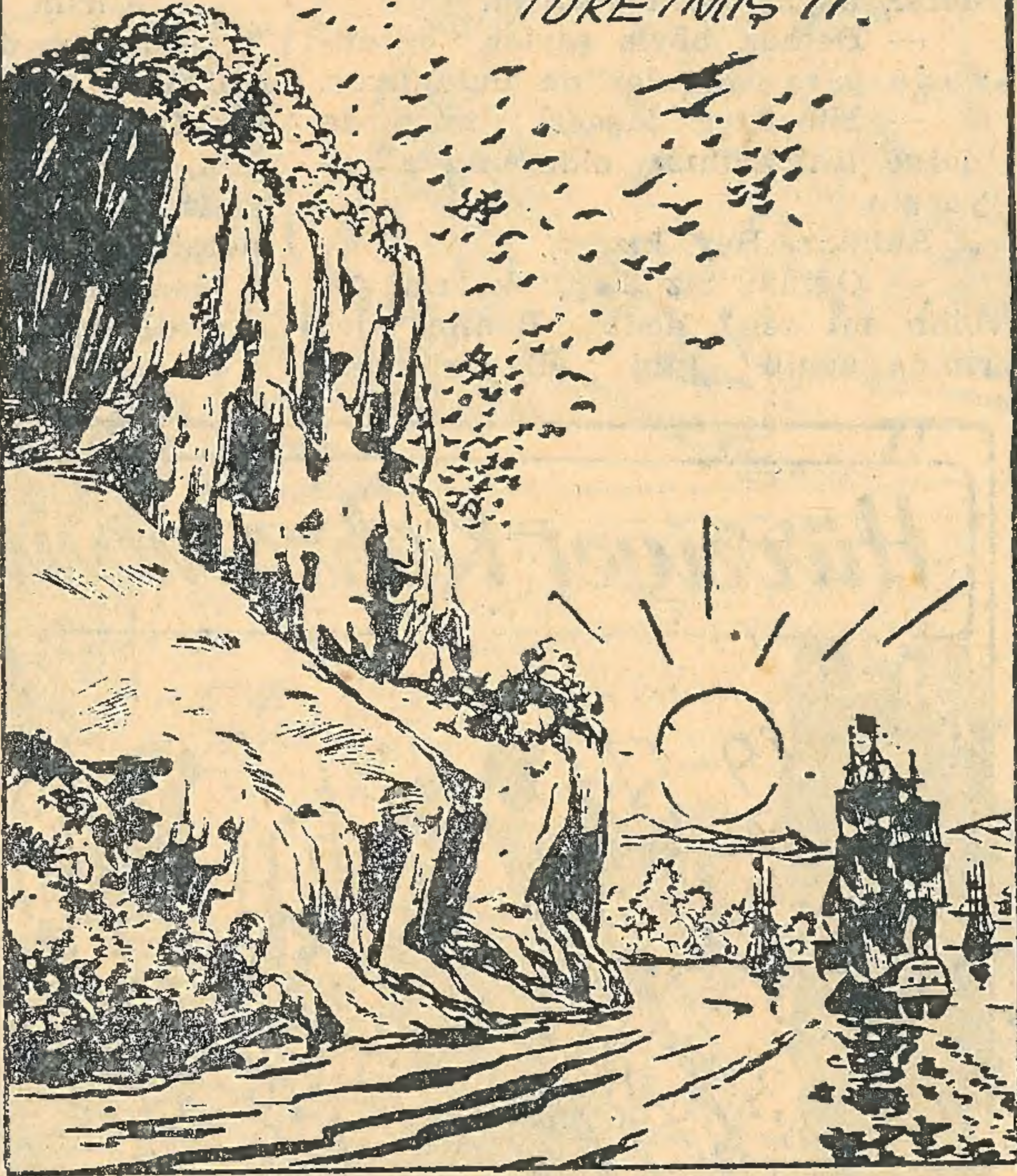

KORMORANIN PANAMA VE ALTIN ZİNCİRİNE NE BUYURULUR..

O HİKAYENİN ANLATILMASI BİLE UĞURSUZ DÜR BİLİYORSUN.

KORSORAN KRALI KORMORAN OĞLU KORNELİ YANINA ALDI. YENİ BİR MACERA PEŞİNDE UZUN YOLCULUKLAR YAPTI VE NİHAyet ORTA AMERİKADA HAYTİ ADA SININ ŞİMALİNDE KAPLUM BAĞA ADASINA VARDI. HAYATININ UZUN SENE LERİNİ BU ADADA TÜKETMİŞTİ.

ETRAFINDAKİLER SORULANLAR HAKKINDA UZUN UZUN BİLGİ VERİYORLARDI.

YA SEN KAPTAN... SEN NE YAPTIĞIN? EVLENDİĞİN GÜZEL İSPANYOL NE OLDU?

O ÖLDÜ PEP. BİR OĞLUM VAR.

İHTİYAR TOMAS NOVARRO KORMORANI BU MACERADAN VAZ GEÇİRMEĞE ÇALIŞTI.

KORMORAN SEN MASA LA İNANMAZSIN. AMA SİT MAYA İNANIRSIN DEĞİL Mİ?

ARKASI VAR

SEYYAR ÖĞRETMEN

(13. sayfadan devam)

iki dizi inci alacağınızı, hattâ doktor Bahri Beyi bulup eskiden verdiği romatizma ilâcının reçetesini isteyeceğinizi de bilirim. Bir kere gözüne baksam yeter bana.

Süleyman Bey çıldırarak gibi olmuştu. Düşündü, taşındı. Kendi kendine bunda bir iş olacağını söyledi ve:

— Ver bakalım şu dersini, dedi. Amma beni budala yerine koyma. Dersi beğenmezsem altmış kâğıdını alırım.

— Pekâlâ, işte size dersim. Hiçbir zaman trende sere serpe uyumayınız. Sizin için çok kârlı olur.

— Nel kârı olacak?

— Kimseye söylemeyeceğine yemin et.

— Dinim Rabbena hakkı için söylemem.

Seyyar öğretmen, Süleyman Beyin, yeğinin koyun cebinden aşırıldığı şişkin cüzdanını uzatarak:

— Al bakalım, dedi.

Süleyman Bey az daha aklını kaçıracaktı. Horoz gibi çırpınıp bütün ceplerini kontrol etti, cüzdanındaki paralarını da saydı, sonra başını kaldırdı. Seyyar öğretmen trenden inmeğe hazırlanıyordu. Düşündü, taşındı. Karşısındakini haklı buldu. Otuz lirayı uzattı:

— Al, dedi. Helâli hoş olsun amma söyle bana, neye cüzdanı alıp savuşmadın?

Delikanlı parayı cebine yerleştirirken:

— Beni herkes tanır, dedi. Bir şikâyet olursa yakama yapışır. Onun için yankesiciliği bıraktım. İş seyyar öğretmenliğe döktüm. Bu dersimi iyi belleyiniz.

— Töbeler töbesi hakkın varmış. Amma dur, söyle bana, İstanbul'dan alacaklarımı nereden bildir?

— Senin hakikaten çok ders görmeğe ihtiyacın varmış Süleyman Bey. Ayol cüzdanın içinde İstanbul'da neler yapacağını yazdığı bir kâğıt yok mu?

RANDEVU

(3. sayfadan devam)

ni beklerken, diğer dört tuval'i da satıp satmayacağını sordu. Onlar için de iki milyon frank ödedi. Artık sık sık geliyor ve boyalarla kirlettikim tuvaleri satın alıyordu. Derken, bir gün, beni himayesine alacağını söyledi. Ve villasının bir katını bana tahsis etti. Meğer gayesi, bu şaheserleri (!) hakikaten benim yaptığımı kanaat getirmek imiş. Hamimin villasında da onbeş yirmi tuval kirlettikten sonra, bir gün, "Haydi artık Parise gidip bir resim sergisi açtım" dedi. Böylece gazeteler de deham keşfettiler. Tabii meşhur bir dâhi olunca ben de kendime güzel bir isim buldum. Şimdi tablolarım birer ikişer milyon franga kapışarak satılıyor.

Silverio Cocuzza, anlattıklarının üzerinde bıraktığı tesiri görmek için beni şöyle bir tepeden turnağa kadar süzdükten sonra, kulağıma iğilerek lâve etti:

— İşin şaşılacak tarafı nedir biliyor musun? Şimdi artık ilk mektebe başlayan çocukların tuvaları boyalarla kirletiyorlar, ben de imzama atıp satıyorum. Ve bunlar eskisinden daha çok para ediyor.

BİN BİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar hikâye ve roman mecmuatı

ADRES: TÜRKİYE, YAYINEVİ

Ankara cad. No: 36, İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira

6 aylığı (25 sayı) 6 lira

Sahibi: TAHSİN DEMİRAY

Yazı işlerini tülen idare eden: CEMAL DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

ALNIMIN

YAZISI

DAHA KENDİLERİNİ TOPARLIYAMADAN TEBRİKLER BAŞLADI. HEP AYNI KELİMELERLE, HEP KURU, İKİ DÜ-
DAK ARASINDAN DÖKÜLEN, İÇTEN GELMEYEN İSTEK-
LER..

HÖRMETLER EDERİM EFENDİM.
MES'UT OLMANIZI DİLER, TEBRİK
EDERİM..

35/

KLER NİHAyet DAVETLİLERDEN KAÇTI
VE ODASINA KENDİNİ DAR ATTİ.

AH ALLAHIM BEN NE YAPTIM? PEKİ
NEYE BENİ SEVMEDİĞİNİ SÖYLEDİ?

TAM BU SIRADA
ODASININ KAPISI AÇILDI. İÇERİ
HALİNDEN PEK MEMNUN GÖRÜLEN DARSAK
GİRDİ.

KLER! SEVGİLİ KARIM...
ŞÜKÜR KURTULABILDİM.

GÜZEL SEVGİLİM. SANA
NE KADAR HARİKULADE OLDUĞUNU
SÖYLEMEĞE VAKİT BULAMADİM.

RİCA EDERİM HERVE
BIRAK BENİ

ÇOK KÖTÜ İNSANIM
DEĞİL Mİ? HEP KENDİMİ DÜ-
ŞÜNÜYDÜRÜM. SENİ BIRAKA-
YIM BİRAZ KENDİNE GEL
SONRA GELİRİM OLMAZ
MI?

NE OLUR HERVE BENİ
YALNIZ BIRAK.. BEN...

169/

KLERİM.. BİR ÖPÜCÜK
VER GİDEYİM.. ARTIK KA-
RİM OLDUĞUNU UNUTMA..

35/2 HAYIR.. HAYIR.. BE-
Nİ YALNIZ BIRAK..
BENİ KORKUTUYOR-
SUN.. YALNIZ BIRAK

KARIN MI? ASLA!.. HİÇBİR ZAMAN
SENİN KARIN OLMIYACAĞIM.. ANLIYOR
MUSUN? SENİN KARIN OLMIYACAĞIM.
SENİ ASLA SEVEMİYECEĞİM.. SEN
BENİMLE DEĞİL SERVETİMLE EVLEN.
DİN.. ÇABUK ODANDAN ÇIK

KLER!?

AFFEDERSİNİZ MÜSYÖ LÖ KONT.
SİZİ BİR BAYAN GÖRMEK İSTİYOR
ÇOK İSRAR ETTİ..

MÜSAA-
DENLE
DOSTUM..
BEN Gİ-
DEYİM..

BİRİ BENİ GÖRMEK
Mİ İSTİYOR? BÖYLE
BİR GÜNDE.. BIRAK
GELSİN..

DÜĞÜN GECESİ KLERİN BABASI ESKİ BİR DOSTUYLA
OTURUYORDU.

KIZIN ÇOK GÜZELDİ.. ÇOK HEYE..
CANLI GÖRDÜM.. FLORANS'A
NE KADAR BENZİ
YORDU

EYET.. DARSAKLA EV-
LENDİRDİĞİME İYİ ETTİM
FLORANS'TAN BAHİS AĞMI..
YALIM.. ONUN ADINI
BİLE UNUTTUM

KONT EN UMMAĞIĞI BİR ZAMANDA, ADI-
NI BİLE AĞZINA ALMAK İSTEMEDİĞİ, KLERİN AN-
NESİ FLORANS'I GÖRÜNCE ŞAŞIRDI.

FLORANS.. SEN HA?

EYET ROBER BENİM..
BENİ BEKLEMİYORDUN
DEĞİL Mİ? ÇABUK TANIDIN

EVİME ADIMINI
ATMANI YASAK ETMİŞTİM. NE CESARET..
RAHATIMIZI BOZDUN. ÇABUK
EVİMİ TERKET..

KIZIMIN BUGÜN EVLEN-
DİĞİNİ ÖĞRENDİM..
KLERİMİN BU MES'UT
GÜNÜNDE YANINDA
BULUNMAK İSTE-
DİM. BİR LÂHZA
GÖREYİM. BUNU
BENDEN ESİR-
GEME

KLER ÜZE-
RİNDE HAKİDDİA
EDEMEYECEK BİR İNSAN
VARSA O DA SENSİN.. SENİ
BURADA GÖRECEĞİMİ HİÇ UMMAZDIM..
ROBER.. BİLİYORDUM
SANA ÇOK İZTIRAP
ÇEKTİRDİM.. BENDEN
ÖÇ ALMAĞA KALKMA..
KLER BU MES'UT GÜ-
NÜNDE BİR ANNESİ OL-
DUĞUNU BİLMELİDİR..

KIZIMIZ ÇOK MES'UT..
ONUN BU ŞEKİLDE KAL-
MASI ANCAK SENİ GÖRMEME-
SİYLE KAIM.. ARTIK BİRBİRİMİZE
BİR DİYECEĞİMİZ KALMADI
SANIRIM.